Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

43

JOI, 22 OCTOMBRIE 1970, ANUL IV

161

PAȘI PE DRUMUL AFIRMĂRII

Toate
drumurile
duc la...
Sălciile
PAG. 4-5

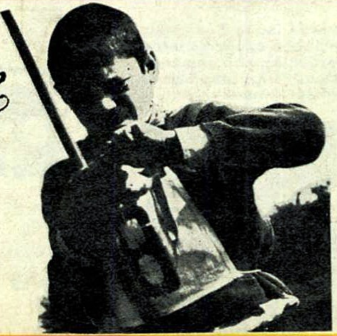

Cutezătorii
ÎN
VIZITĂ LA
ORGANIZAȚIA
NAȚIUNILOR UNITE
PAG. 8-9

ABC
FOTOGRAFIC
FILTRELE
COLORATE
„5”

a 43 ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

LA SESIUNEA JUBILIARĂ A ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE, PRILEJUITĂ DE ANIVERSAREA A 25 DE ANI DE LA CREAREA ACESTUI FOR INTERNAȚIONAL, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA ESTE REPREZENTATĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL PRIN PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

DE LA TRIBUNA ACESTEI PROEMINENTE ÎNTRUNIRI MONDIALE, ASCULTAT CU DEOSEBIT INTERES DE CEI PREZENȚI, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A ROSTIT O IMPORTANTĂ CUVÎNTARE, EXPRIMÎND POZIȚIA CONSTRUCTIVĂ A ȚĂRII NOASTRE FAȚĂ DE MARILE PROBLEME INTERNAȚIONALE ALE PREZENTULUI, FAȚĂ DE ACTIVITATEA O.N.U., FAȚĂ DE RĂSPUNDERILE CE REVIN ACESTUI FOR ÎN ASIGURAREA PROGRESULUI ȘI VIITORULUI PAȘNIC AL UMANITĂȚII.

ASPECT DE LA ÎNTREVEDEREA DINTRE PREȘEDINTELE NICOLAE CEAUȘESCU ȘI SECRETARUL GENERAL AL O.N.U., U.THANT.

CADRAN PIONIERESC

Zilele acestea, la Școala generală nr. 56 din Capitală, zece elevi ai clasei a III-a A au fost primiți în rîndurile organizației de pionieri. Noii purtători ai cravatei roșii: Iudita Walter, Roxana Matei, Elena Turcu, Ioana Ștefănescu, Adriana Popa, Daniela Dumitrescu, Anca Plop, Ion Simionescu, Adrian Cazacu și Cristina Munteanu au primit de la detașamentul clasei a VIII-a, o dată cu simbolurile dragi pionierești și o frumoasă tradiție în organizarea unor interesante activități.

Silvia Șerbănuță, corespondentă a revistei din comuna Sercăița, județul Brașov, ne informează: «În C.A.P. noi, pionierii, sîntem foarte cunoscuți și apreciați. De ce? Pentru că ori de cîte ori aflăm că este mult de muncă ne oferim și noi ajutorul. Acum, de pildă, am lucrat la sortatul cartofilor. Vă trimit si o fotografie în care ne puteți recunoaște.»

Corespondenta revistei noastre, *Mihaela Roșu*, ne transmite: «Motru este un adevărat șantier. Mereu se înalță un bloc, un magazin, vreo instituție. În această toamnă, de pildă, s-a început construcția Casei de cultură. Așezată pe malul stîng al Motrului, ea va avea o bibliotecă bogată, o sală mare de spectacole și multe alte încăperi. Din primele zile încă, de cînd s-a deschis șantierul, pionierii și-au manifestat dorința să ajute și ei, după puterile lor, la unele lucrări».

PROLOG MINITEHNICUS 71

Concursul Minitehnicus-Cutezătorii, ediția 1970 a avut un puternic răsunet în cadrul cercurilor tehnice din toată țara. Cîștigători a opt medalii de aur și premii constînd în biciclete au fost și minitehnicienii din Pucioasa. Cu prilejul înmînării acestora, tovarășul NICOLAE TĂBÎRCĂ, prim secretar al Comitetului județean Dîmbovița al P.C.R., i-a felicitat călduros.

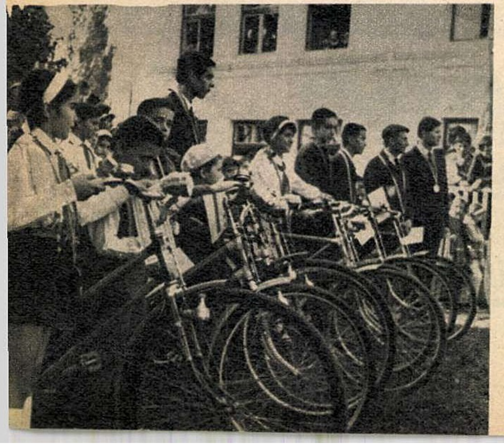

GALAȚI. Manifestare de bucurie cu ocazia primirii marelui premiu.

●

Cu prilejul adunării generale CIMEA, care va avea loc la Budapesta între 26 octombrie – 5 noiembrie 1970, se va deschide și o expoziție internațională de obiecte lucrate de copii. România participă cu un număr de 30 de construcții din cadrul concursului Minitehnicus 1970, printre care și vestitul «vehicul cu pernă de aer» de la Galați, deținător al marelui premiu.

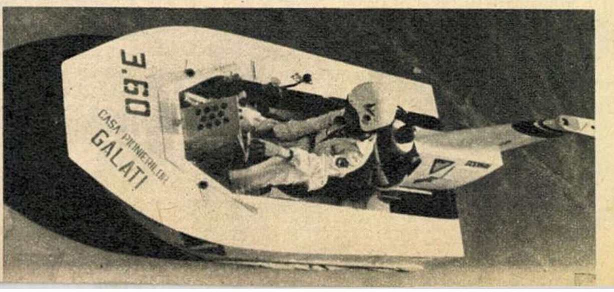

CEC

Intre 25–31 octombrie a.c. are loc «Săptămîna economiei» C.E.C. Luni, 26 octombrie, a doua zi a «Săptămînii economiei» C.E.C., va fi declarată **«ZIUA ELEVULUI ECONOM».** *Cu acest prilej, se vor organiza în școli, la casele pionierilor, case de cultură etc. expuneri, convorbiri, filme pe tema avantajelor economisirii la C.E.C.*

În numărul viitor: **CONCURSUL C.E.C**

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

36845+
4272
8361
105
CEC

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Cutezătorii ÎNTREABĂ

ACADEMICIANUL CAIUS IACOB RASPUNDE:

Savantul de largă notorietate, profesorul de mare noblețe spirituală, acest om minunat, pentru care relația magister-elev se deschide și se încoronează printr-o și mai strînsă comuniune sufletească este înainte de orice un mare admirator al primilor săi îndrumători — mama, bunicul, primul învățător, toți cei ce l-au inițiat în cunoașterea și îndrăgirea universului întreg.

— Mai ales că primul meu învățător era și bunicul dinspre mamă, Iosif Moldovan, un om de o nesfîrșită bunătate și un pedagog de aleasă vocație. Avea o școală românească cu 6 clase la Arad, pe care o conducea singur, cu o artă și un devotament care au rămas pînă azi, pentru noi, toți elevii lui, în primul rînd un exemplu de caldă umanitate. Cu această căldură ne-a urmărit evoluția și dincolo de clasele primare. O dată, cînd am mers împreună de la Arad la Cluj, am văzut aici, în vitrinele librăriei «Cioflec» cele 5 volume ale Tratatului de matematică al lui Paul Appell. În fața interesului meu deosebit, bunicul mi-a făcut cadou aceste 5 volume. Bineînțeles că în acea vacanță am început să studiez mecanica, captivat de măiestria cu care Appell îmi descoperea frumusețile neasemuite ale acestei științe. De altfel, aceste lecturi profunde și sistematice m-au ajutat cel mai mult să pot urmări prelegerile universitare de înaltă elevație ale savantului nostru Dimitrie Pompeiu.

— Sub acest raport, cum credeți că trebuie mai întîi să se înfățișeze un educator?

— Ca o personalitate puternică, iubită și nu temută, posedînd arta de a-i face pe elevi nu doar să învețe, ci și să învețe cum să învețe, cum să-și însușească rigorile muncii desfășurate cu tenacitate și continuitate în fiecare zi.

— Dar unui școlar, ce-i recomandați?

— Să-și educe voința, să învețe să-și organizeze judicios timpul — două dintre condițiile necesare de care un profesor are absolută nevoie spre a-și înfăptui opera schițată mai sus. Greu nu e de fapt decît la început. Pentru că pe măsură ce un școlar se obișnuiește să nu-și lase învățătura pentru seara, iar după-amiezile să nu-și piardă timpul, satisfacțiile datoriei astfel împlinite îl ajută din ce în ce mai mult să se organizeze riguros și să beneficieze astfel de pe urma unei existențe bogate, multilaterale.

— Ca școlar, ce alte discipline vă erau preferate?

— Eu am fost, asemenea multor colegi, bun la toate materiile, dar această calitate o datoram îndeosebi îndrumătorilor noștri care știau să ne încurajeze, să ne facă să trăim fiecare lecție. Și Ioan Dumitriu, profesorul de matematică, și Ascanio Crișan, directorul liceului, și profesorul Albu care ne cultiva încrederea că putem conversa limba latină, și Iosif Pogan, cel ce ne însoțea fiece notă 10 primita la teză cu un mic dar constînd dintr-o foarte interesantă revistă cu probleme de fizică si matematică. si multi alții reprezintă, tocmai de aceea, și azi pentru noi tot atîtea personalități proeminente, care parcă ne veghează și ne încurajează cu aceeași căldură, ca și acum 40 de ani, în eforturile noastre cotidiene.

25 OCTOMBRIE, ZIUA FORȚELOR ARMATE ALE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Omagiu

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

NICOLAE TĂUTU

Vis

Visam de mic s-ajung soldat;
din colb eu urmăream fanfara,
cadența luam după plutoane
și-mi potriveam nuielele pe umăr
ca arme tari, să-mi apăr țara...
Era o zi pe an cînd școala,
aliniată-n brațe cu bujori,
mergea pios sub soarele fierbinte
spre cimitirul încărcat de steaguri,
cu luminarea cîntului în glas:
«Presărați pe-a lor morminte
ale laurilor foi...»

Atunci eu mă zăream în larguri,
eram cu-aviatorii în carlingă,
cu marinarii ridicam catarguri,
cu-artileriștii izbucneam în foc
și cu infanteriștii-n gînd pe metereze
eu adormeam în fiecare noapte
strîngînd la piept pușcoacea mea de soc.
O, asprele asalturi pe maidane,
redutele zidite din zăpadă,
și gloanțele — brumatele castane —
de-atîtea ori au sîngerat în stradă...
Și nu mă laud, dar în faptul serii,
cînd ostenit asaltul potoleam
și slobozeam din curte prizonierii
doar cîte trei deodată număram
pașale, hani, feldmareșali și alții
ce-au încălcat dreptatea ăstui neam.
Și chibzuiam la lampa din odaie
pe-o pagină din cartea de istorie
că-mpart cu voievozii tineri
din cronică neasemuită glorie...
De-aceea azi cînd îmi îmbrac vestonul
și-mi prind centura cu adevărat,
mă recunoaște-n frunte tot plutonul
c-am fost și sînt și-o să rămîn soldat!

Desen: IOAN DONCA

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

TOATE DRUMURILE DUC LA... *Sălciile*

Sălciile. Un sat prahovean de cîmp ca multe altele. Dimineața zilei de duminică, 11 octombrie a.c. Pe toate drumurile care duc la el zeci și sute de pionieri și școlari din împrejurimi — din Cioranii de Sus și Cioranii de Jos, din Fulga de Sus și Fulga de Jos și din Boldești — soseau în iureș, atrași parcă de un magnet. Unii în camioane, alții pe jos, cei mai mulți însă pe biciclete își făceau apariția, nerăbdători. Dar nu pentru a vedea cine știe ce senzațională descoperire, ci pentru a participa la duminica cultural-sportivă la care îi invitaseră colegii lor de aici.

Cu camioanele, pe jos, dar mai ales pe două roți, oaspeții intră în iureș în satul care-i așteaptă cu toate porțile deschise. ▼

«ALPINIȘTII»

Munții sînt undeva, departe, la o sută, poate chiar la 200 de kilometri, totuși 36 de «alpiniști» asudă din greu. Sînt membrii celor șase echipaje (cîte unul din fiecare sat) participanți la concursul «La șase pași de un premiu» care încearcă să escaladeze «înălțimile» muzicii populare, ale artei recitării, literaturii, istoriei și geografiei. Mai urcă, mai alunecă, și totul merge așa pînă la ultima «înălțime»: geografia. Aici «cad» unul după altul cinci echipaje. Al șaselea e al gazdelor. Liniște, emoție, apoi o adevărată explozie de bucurie în galeria celor din Sălciile. Reprezentanții lor au răspuns perfect, au încasat un zece, au obținut 43,56 puncte, și-au obținut victoria, plus un teanc mare de cărți de literatură.

CINCI MINUTE DE... SUPĂRARE

Pe ușa Căminului cultural, unde concursul «Cine știe, răspunde, cine nu... tace» e pe sfîrșite, apare un băiat mărunțel. E roșu la față, transpirat și încruntat rău de tot.

— Pari cam supărat, prietene.

— Am și de ce. Mi-am lăsat viteii închiși într-o zi ca asta și am venit aici să văd cum împiedicații din echipajul nostru iau zero la geografie...

Dîndu-și seama că n-avem de unde să știm ce-i cu viteii lui, Dumitru Iancu, din clasa a VI-a a Liceului din Cioranii de Jos se grăbește să ne lămurească. De aproape un an are acasă doi viței pe care îi îngrijește. S-a obligat față de mama și tatăl lui să-i crească pînă se vor face mari și se ține de cuvînt. Toată săptămîna le cosește iarbă din vie, de pe miriști, și le-o duce acasă, iar duminicile îi scoate la cîmp. Azi însă nu i-a mai scos. Nu putea să lipsească de la o asemenea întîlnire și întrecere. Păcat însă că bucuria i-a fost umbrită de insuccesul echipajului lor.

— Dar, nu-i nimic, — continuă el, mai liniștit de data asta. Mai e și fotbalul, mai e și concursul de pescuit... Încă nu se știe cine o să învingă pînă la urmă.

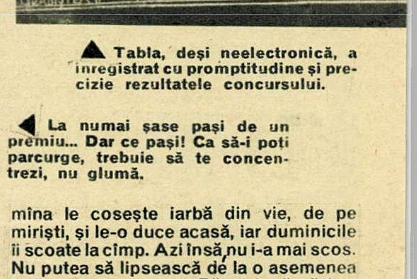

Școala	Muzică populară	Recitare	Literatură	Istorie	Geografie	Perspicacitate	TOTA
SĂLCIILE	8,90	9,66	10	5	10	—	43,
CIORANII de SUS	8,30	9,33	10	10	—	—	37,
CIORANII de JOS	9,10	8,66	10	5	—	—	32,
FULGA de SUS	9	9,66	10	10	—	—	38
FULGA de JOS	9	8,66	10	10	—	—	37
BOLDEȘTI	8,40	9	5	10	—	—	32
GOARIȘTEA							

▲ **Tabla, deși neelectronică, a înregistrat cu promptitudine și precizie rezultatele concursului.**

◀ **La numai șase pași de un premiu... Dar ce pași! Ca să-i poți parcurge, trebuie să te concentrezi, nu glumă.**

◀ **Obosite de drum, bicicletele se odihnesc, în timp ce proprietarii lor se pregătesc pentru pasionantele confruntări care-i așteaptă.**

Eleva și profesorul, iar între ei microfonul, prin intermediul căruia răspunsul e ascultat de un sat întreg. Așa că emoția e explicabilă. ▶

URMAȘUL LUI DUMITRACHE

Încă nu se știe...

Pe terenul din curtea școlii, băieții au început să-și dispute mingea de fotbal. Terenul fusese bine stropit încă de dimineață, dar de-atît «frămîntat» se uscase și acum praful se înălța în trom-

be, dar nici jucătorii, nici galeriile nu-l luau în seamă. «Haide Fulga mai rapid, că Boldeştii — au abosit!» De fapt şi cei din Fulga erau obosiţi, dar jucau, şi nu oricum, ci bine, chiar foarte bine.

Cele şase meciuri palpitante au strîns şi au ţinut pe marginea «stadionului» ore în şir cîteva sute de suporteri împărţiţi în... galerii, se-nţelege. Şi pentru că în ziua aceea n-a fost la faţa locului nici unul dintre cei care se ocupă cu descoperirea viitoarelor «stele» fotbalistice, încercăm să-l suplinim noi notînd aici: **Petre Mirea, clasa a VII-a, Liceul din Fulga de Jos.**

ŞI FAIR-PLAY-UL A FOST PREZENT

Undeva, în spatele căminului cultural, fetele bat cu înverşunare mingea de volei. După «muntele» de cărţi cucerit în sala căminului cultural, o altă victorie: pentru gazde, locul I la volei. Stăm de vorbă cu Elena Anghelache:

— Sînt încă emoţionată după meciul cu colegele noastre din Fulga — ne spune ea. Am învins cu 22–17 după cum ştiţi. Dar nu sîntem cîtuşi de puţin liniştite. Ne-a impresionat jocul lor elegant, de multe ori ne-au derutat servele lor, şi-am făcut o descoperire: echipa din Fulga are o voleibalistă extraordinară. E vorba de Georgeta Petre. Joacă mai bine decît oricare dintre noi.

Numai puţin, să-mi prind momeala în cîrlig, şi să vedeţi ce peşte am să scot eu. ▼

N-am mai întrebat-o nimic pe Lenuţa. Plăcut impresionaţi de sinceritatea ei, ne-am grăbit să notăm: în duminica aceasta, aici, la Sălciile, şi fair-play-ul a fost prezent.

TINEREŢEA LA... CINCIZECI DE ANI

Interlocutorul nostru este un bărbat voinic, cu faţa arsă de soare, cu ochi albaştri şi cu părul încărunţit la tîmple.

— V-am văzut la căminul cultural, lîngă scenă, încurajînd şi susţinînd cu aplauze un anumit grup de copii.

— Erau pionierii mei...

— În urmă cu un ceas eraţi pe terenul de volei...

— Concurau elevele mele...

— Iar acum sînteţi aici, pe terenul de fotbal.

— Joacă băieţii mei... Vă închipuiţi, nu pot să-i las singuri. Nu mă îndur să-i las nici cu alţi colegi de-ai mei, mai tineri decît mine. M-am obişnuit să merg peste tot cu ei, şi în drumeţii, şi în excursii, să fiu lîngă ei şi la întrecerile sportive şi artistice. Acum aş vrea să dau o fugă pînă la baltă. A început concursul de pescuit şi am acolo trei «pescari». Aş vrea să fiu lîngă ei...

Şi-a pornit să dea o fugă (de cîţiva kilometri n.n.) pînă la baltă. Cine a fost interlocutorul nostru? Mihai Lungu, comandantul unităţii de pionieri de la Ciorenii de Sus.

UN PEŞTE DINTR-UN MILION

— ...cinci, patru, trei, doi, unu, start! Nu ştiam că şi la peşte, la fel ca la rachete, se foloseşte numărătoarea inversă. Am aflat însă aici, pe malul bălţii din Sălciile. E o baltă mare, cu apă adîncă, în care se povesteşte că peştele abia mai are loc de mult ce-i. Pronosticurile sînt dintre cele mai optimiste, se zice că tigăile din sat au fost puse în alertă, gata să facă faţă unui asemenea eveniment. Nu mai ştim cîţi pescari amatori încremeniţi pe locurile lor, cu mîinile şi gîturile întinse, cu ochii fixaţi pe plută, aşteaptă... Dintr-o dată, o undiţă zvîcneşte în sus şi un peşte argintiu, mare şi umflat, sclipeşte în soare. Privirile se desprind de plute şi toată suflarea dimprejur se uită la peştele ăsta de parcă ar fi fermecat, de parcă ar fi de aur. Fericitul e Valeriu Crişu.

După 3 600 de secunde, rezultatul se încăpăţînează să rămînă acelaşi. Aşa că Valeriu, cu peştele lui prins în primul minut, primeşte mult rîvnita diplomă. Pescarii îşi strîng ustensilele şi, pentru a-şi ascunde tristeţea acestui insucces neaşteptat, se grăbesc:

— Haideţi, măi! Poate că mai prindem măcar finala la fotbal...

*
* *

Dar cum toate au un sfîrşit, pînă la urmă a fost trasă cortina şi peste această frumoasă duminică cultural-sportivă. Asta nu înseamnă însă că pionierii din satele vecine vor uita de ea, se vor opri aici. Dimpotrivă, dîndu-şi seama că împreună pot scoate mult mai mult de la o minge, de la biciclete, de la undiţe, sînt hotărîţi să folosească experienţa cîştigată pentru a organiza şi alte activităţi asemănătoare, chiar şi mai interesante. Sîntem convinşi că voi le doriţi succes, dar n-ar strica, zicem noi, să faceţi chiar ceva mai mult, să le urmaţi exemplul.

LIDIA NOVAC
C. DIACONU

▲ Mare meci, mare. Cei din Fulga de Sus şi cei din Fulga de Jos au venit aici pentru a da un răspuns definitiv la o mai veche întrebare: care sînt mai tari?

▲ Dacă ar fi fost de faţă vreunul dintre cei care se ocupă cu descoperirea «stelelor» fotbalistice, cu siguranţă că şi-ar fi notat numele lui Petre Mirea.

A fost destul ca cineva să zică «Au sosit „Cutezătorii"» pentru ca omul cu revistele să fie pur şi simplu luat cu asalt! ▼

INTRE NOI, REPORTERII

de **OCTAV PANCU-IAŞI**

Se zice că pescuitul e îndeletnicirea oamenilor înarmaţi cu mult calm, în stare să aştepte ore şi poate zile întregi clipa cînd un crap de 10 kilograme ori numai un baboiaş cît o... scobitoare le înghite momeala. Nu ştiu cîţi reporteri sînt pescari, dar ştiu că una din trăsăturile adevăratului reporter este şi aceea de a trăi într-o veşnică alertă, într-o continuă nerăbdare de a afla ceva nou, de a comunica de urgenţă acel ceva nou.

Ce vreţi mai bun exemplu decît acesta: în ziua de 11 octombrie a avut loc în comuna Sălciile, judeţul Prahova, ceea ce s-a numit o «Duminică cultural sportivă, o foarte interesantă, instructivă şi veselă acţiune pionierească. Ei bine, cînd credeţi că s-au şi apucat să-şi redacteze corespondenţele colegii voştri, reporterii-elevi din Sălciile? Luni, 12? Marţi, 13? Sau cumva ieri, cînd numărul acesta al revistei se afla gata încheiat şi trimis la tipografie? Mai bine vă spun eu că n-o să ghiciţi: chiar în seara de 13 octombrie, adică chiar atunci cînd goarnele au anunţat sfîrşitul frumoasei duminici! Un sincer «bravo!» pentru operativitate! O sinceră strîngere de mînă pentru nerăbdarea aceasta de a fi tu primul sau de a te număra printre primii care împărtăşesc altora veşti îmbucurătoare!

Şi-acum să dau cuvîntul celor trei colegi de condei (prahoveni) pionierilor ce ne-au demonstrat că vorba «promptitudine», ori ce-ar spune filologii, s-a născut la... Sălciile.

Sandu Nedea, **clasa a VI-a A** «Din duminica cultural-sportivă m-a interesat mai mult meciul de fotbal dintre echipele din Sălciile şi Boldeşti. Si pentru că am cîştigat noi. Au fost faze spectaculoase atît la o poartă cît şi la cealaltă». (Şi eu, săracu', am rămas să văd la Bucureşti meciul România-Finlanda unde fazele spectaculoase, aşa cum se ştie, n-au avut loc decît la o singură poartă!).

Marcela Obilescu, **clasa a VI-a B**, «La volei am prins o zi extraordinară! Încurajaţi de o galerie grozavă (atenţie, giuleşteni, atenţie nea Tudorică! Pionierii din Sălciile... vin tare **din urmă!) n.n. am cîştigat un meci pasionant...»**

Ana Simion, **clasa a VII-a B**, «Întrebările concursului care ne-a captivat pe toţi au fost din domeniile: literatură, istorie, geografie, muzică populară etc. Ne-am împărţit pe echipaje şi, prinzînd un vînt bun, am ajuns departe pe marea cunoştinţelor!»

...Se zice că pescuitul... Nu, stimaţi prieteni, n-avem noi, reporterii, vreme să aşteptăm un ceas ori o zi o biată săbioară! Punem repede mîna pe condei şi...

...şi scrim ce-aţi citit mai sus!

Sera de pe crestele Carpaţilor

La 5 km depărtare de Predeal, pe Valea Rîşnoavei, rodesc roşiile. Cum s-a putut aşa ceva lîngă împărăţia brazilor?

Acest lucru mi l-a explicat chiar cel care le cultivă: nenea Vasile Troacă. Lucrează la seră de 17 ani. În această seră am văzut şi cele mai frumoase flori — begonia, muşcata, cerceluşi, primula, violete de Parma. Ele cresc în seră, apoi îmbogăţesc Predealul prin frumuseţea lor. Nenea Vasile are şi doi nepoţi. I-am cunoscut la seră, plantau flori în ghivece. Sînt pionieri. Ca să mă convingă că munca lor nu-i zadarnică, m-au servit cu roşii culese de lîngă brazi. Şi ei le udă, le copilesc, le îngrijesc. M-am împrietenit cu aceşti copii şi-mi place să merg mereu la ei... Greu mă pot despărţi de flori, de noii mei prieteni. Mai ales, că acolo este şi bunica lor, care ne spune poveşti. Munceşte şi ea la seră, dar îşi face timp şi de noi. Acum plec de la seră. Mi-am luat cîteva flori printre care şi cactuşi. Da, la munte cactuşii cresc frumoşi.

FLORIN ENE,
cl. a VI-a B,
Şcoala generală nr. 1, Bucureşti

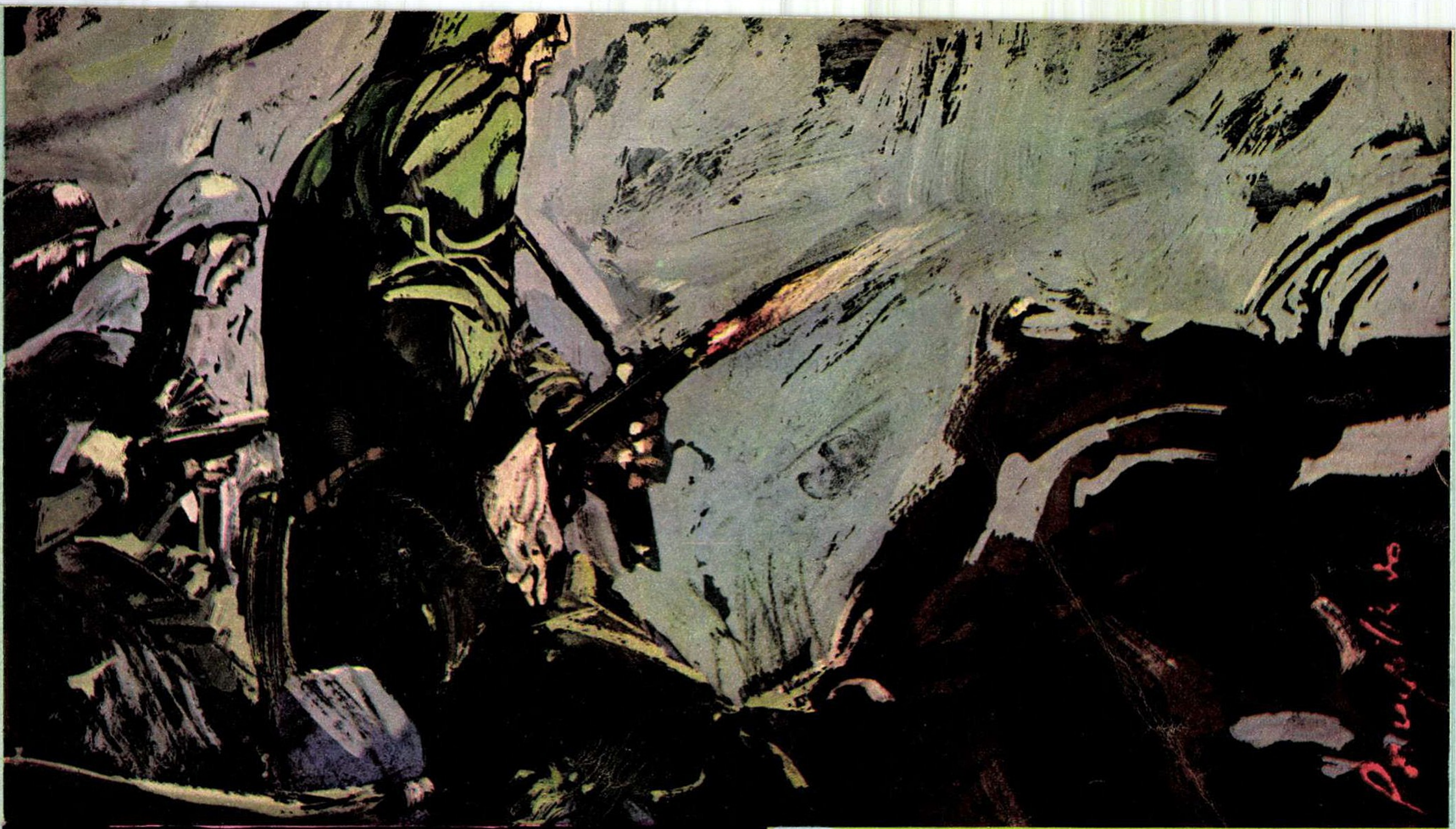

POVESTIRE DE IOAN DRAGOMIRESCU

CEL MAI TÎNAR OSTAS.

Căpitanul Stancu mergea îngîndurat în fruntea companiei, cu atenția încordată la maximum, căutînd să se adapteze întunericului, pentru a vedea cît mai departe. Dar întunericul se dovedea de nepătruns.

Din cauza îngustimii potecii, nu puteau să meargă decît cîte unul. În spatele său mergea locotenentul Murgu. Sublocotenenții erau intercalați în rîndul trupei.

— Tare mult aș vrea să întîlnim un localnic care să ne arate drumul, se adresă într-un tîrziu căpitanul Stancu locotenentului său.

— Dar pe cine putem întîlni în pustietatea asta, domnule căpitan?

— Nu știu, Murgule, dar tare bine ar fi să întîlnim pe cineva, care să ne conducă pe potecile astea întortocheate. Altfel, nu știu cum o să ne descurcăm.

Mergeau de cîteva ore și după calculele făcute, aproape ocoliseră muntele. La un moment dat, poteca se lărgi și în fața lor începură să se deslușească niște mogîldețe. Căpitanul își scoase pistolul și dădu un ordin scurt, abia șoptit, locotenentului său. Acesta îl transmise mai departe și, în scurt timp, întreaga companie fu pusă în stare de luptă. Apropiindu-se de-a bușelea, cu mîinile pe arme, văzură că mogîldețele nu erau altceva decît căsuțele unui cătun de munte. Nu se zărea însă nici țipenie de om, nu se auzea nici un lătrat de cîine, cînd soldații înconjurară micul cătun.

Începură să caute din casă în casă, fără să poată da de cineva. Totul părea cu desăvîrșire pustiu. Era un sat părăsit. Agățîndu-se vag de o speranță, căpitanul Stancu dădu ordin să se caute în podurile și beciurile caselor. Căutarea nu s-a dovedit zadarnică. În podul unei case a fost găsit dormind un copil, un băiețaș. Intrînd în casă, căpitanul constată, la lumina unui felinar, că băiețașul era bălai, tare slab și zgribulit de frig, iar în ochii lui albaștri se citea mai mult buimăceala decît spaima.

— Nu-ți fie teamă, sîntem prieteni.

— Nu mi-i teamă, spuse băiatul, dar dinții îi clănțăniră în gură.

— Murgule, fă-mi rost de o manta pentru băiat. După cîte văd, dîrdîie de frig, nu de frică.

Locotenentul aduse o manta și-l înveli pe băiat.

— Cum te cheamă și cîți ani ai? îl întrebă căpitanul.

— Gheorghiță... Am zece ani.

— Spune Gheorghiță, cum se face că numai tu ai rămas în satul ăsta?

— Apăi sînt singur... d-aia... Că atunci cînd or venit hitleriștii, toți or fugit.

— Dar părinții tăi unde sînt?

— Pe taica l-or luat la războiul și nu s-o mai întors, iar pe maica or ucis-o nemții. Spunînd acestea, ochii i se umplură de lacrimi.

— Și cum s-a întîmplat asta? întrebă căpitanul.

— Cînd or venit nemții, or fugit toți oamenii din satul nostru și-or luat tot ce aveau mai bun cu ei. Maică-mea era bolnavă... O dureau picioarele și nu putea mere. I-o rugat pe soldați să ne lase căprița că asta-i tot ce avem. Le-o zis și de mine, dar ei rîdeau. Cînd or vrut s-o ia, maică-mea a înlănțuit-o cu amîndouă mîinile la piept și n-o vrut s-o lase. Atunci unu ce se ținea mai mîndru, o împușcat-o și or luat căprița. Mai tîrziu or venit unii oameni în sat să-și mai iee d-ale gurii și-or plecat din nou în munți.

— Și tu de ce n-ai plecat cu ei? Ție nu ți-a fost frică să rămîi singur?

— Ba frică mi-o fost, dar întîi voiam să le dau plata celor ce-au ucis-o pe mama...

— O să le-o plătim noi, nici o grijă! Dar ia spune, Gheorghiță, știi tu pe unde s-au aciuat hitleriștii acum? i se adresă căpitanul.

— No, cum să nu știu! Că doară i-am pîndit ieri toată ziua.

— Și-ai putea să ne arăți și nouă cum să ajungem la ei?

— No, că pot să vă duc oblu la ei!

— Asta nu se poate, Gheorghiță. Acolo nu te putem lua că-i primejdie mare și tu ești un copil. Doar să ne spui cum să ajungem acolo, că ne-om descurca noi.

— Dar eu vreau musai să merg, să vă duc pînă la ei. Altfel nu mă-nvoiesc!

Căpitanul și locotenentul schimbară priviri pline de-nțelesuri. Parcă se-ntrebau unul pe celălalt ce să facă. În ochii lor se putea citi îngrijorarea, dar și mîndria pentru curajul puiului de ardelean.

— Tu ce zici, Murgule? i se adresă căpitanul.

— Deh, știu și eu ce să zic, domnule căpitan! Dacă nu se-nvoiește altfel, n-avem ce să-i facem! spuse acesta jumătate serios, jumătate glumind, trecînd mîna prin părul cîrlionțat al băiatului.

Fața băiatului păru că se luminează.

— Deci mă luați să v-arăt drumul?

— Bine, o să te luăm cu noi, dar mai întîi să mănînci ceva și să bei un ceai fierbinte să te-ncălzești. Apoi să te îmbrăcăm cu ceva mai gros și o să mergem.

Ochii lui Gheorghiță străluciră de bucurie.

— Mulțam frumos, domnule căpitan!

Peste scurt timp întreaga companie pleca la drum. Gheorghiță, în frunte, urca cu sprinteneala unui ied, conducîndu-i cu siguranța unei călăuze încercate. De-abia puteau să se țină după el.

În mai puțin de o oră au fost pe creasta muntelui.

Ca să treacă pe cealaltă creastă, unde erau situate pozițiile inamicului, trebuiau să străbată o pădure și să ocolească vîrful muntelui.

Pîcla nopții începuse să se mai resfire, sub amenințarea zorilor. De aceea, nimeni nu-și îngădui nici un moment de odihnă.

Căpitanul mergea în frunte, iar alături de el, Gheorghiță. Lîngă ei, locotenentul Murgu ținea cu amîndouă mîinile un pistol mitralieră, gata să tragă în clipa în care ar fi fost nevoie.

Lui Gheorghiță ochii îi zburau în toate părțile, ca unei veverițe.

Deodată, cînd ocolul era aproape făcut, Gheorghiță strigă: «La pămînt!»

Căpitanul și locotenentul se aruncară în aceeași clipă la pămînt, împreună cu băiatul, iar în secunda următoare auziră cum șuierau deasupra lor gloanțele unor puști mitraliere. Din armele căpitanului, locotenentului și ale cîtorva ostași aflați mai în față, porniră gloanțe care nu-și greșiră ținta. Împușcăturile dușmanului încetară. Erau sentinelele care asigurau spatele unității germane.

— Ne-ai salvat viața, Gheorghiță, spuseră aproape în același timp căpitanul și locotenentul. Nu vom uita niciodată acest lucru!

Cu toată emoția care-i făcea inima să bată cu putere, Gheorghiță se simțea fericit, pentru că își răzbunase mama și putuse să fie de ajutor țării sale.

Căpitanul se adresă unui gradat aflat în preajma sa.

— Sergent Niță, ai grijă de băiat ca de ochii din cap și nu-l lăsa să se miște de aici, pînă nu ne-ntoarcem noi.

Apoi se sculă și dădu comanda: «Companie, la atac cu grenade, după mine, înainte!» Și zicînd aceasta, se repezi cu cîte o grenadă în fiecare mînă, ca un șoim, drept spre pozițiile dușmane, urmat de întreaga companie.

În jumătate de oră pozițiile erau distruse, iar căpitanul dădea semnalul luminos, care însemna că divizia poate să înainteze mai departe.

Gheorghiță a fost citat în ordinul de zi al diviziei și decorat, la propunerea căpitanului Stancu. Cel mai tînăr ostaș își făcuse din plin datoria.

Lumina unei MOȘTENIRI

TOT FREAMĂTUL TINEREȚII NOASTRE ȘI-A GĂSIT ÎMPLINIREA ÎN LICEU. NE DUCEAM ÎMPREUNĂ LA CONCERTELE LUI ENESCU, LA SPECTACOLELE DE O FOARTE BUNĂ CALITATE ALE TEATRULUI NAȚIONAL. SCOTEAM CHIAR ȘI O REVISTĂ LITERARĂ, NE BUCURAM DE VICTORIILE ECHIPELOR SPORTIVE ALE LICEULUI. ÎNCETUL CU ÎNCETUL S-AU CLARIFICAT PREFERINȚELE, SPECIALITĂȚILE SPRE CARE NE-AM ÎNDREPTAT: A RĂMAS ÎNSĂ COMUNĂ DORINȚA ȘI MÎNDRIA DE A FI BINE INFORMAȚI ÎN PROBLEMELE CULTURII ROMÂNEȘTI ȘI UNIVERSALE.

Acad. HORIA HULUBEI
Promoția 1915

PĂSTREZ LICEULUI INTERNAT O MARE RECUNOȘTINȚĂ: ÎN EL AM ÎNȚELES CU TOȚII CE ESTE ÎNVĂȚĂTURA, CE ESTE MUNCA, FELUL CUM TREBUIE SĂ TE COMPORȚI ÎN VIAȚĂ. EL NE-A DESCHIS DORINȚA DE A NE INSTRUI ÎN PERMANENȚĂ ȘI DE LA EL AM ÎNȚELES CĂ, PENTRU A FI DE FOLOS SOCIETĂȚII, TREBUIE SĂ ÎNVEȚI TOT TIMPUL, INDIFERENT DE VÎRSTĂ, INDIFERENT DE PROFESIUNE. ACOLO, AM ÎNVĂȚAT CE ESTE OMENIA ȘI MAI ALES SECRETUL ÎNDEPLINIRII ÎNDATORIRILOR TALE.

Acad. TH. BURGHELE
Promoția 1922

LA INVITAȚIA PROFESORULUI I. MANOLACHE, AM VENIT ÎN MIJLOCUL ELEVILOR DIN CLASA A XII-A, LA O ORĂ DE DIRIGENȚIE, ÎNCERCÎND SĂ RELUĂM O LEGĂTURĂ ÎNTRE FOȘTII ȘI ACTUALII ELEVI AI LICEULUI. AM OBSERVAT CU SATISFACȚIE FAPTUL CĂ NOILE SERII DE ELEVI SE BUCURĂ DE UN PROGRAM DIN CE ÎN CE MAI COMPLET ȘI MAI BINE CHIBZUIT, EȘALONAT PE O DURATĂ DE STUDII MAI ÎNDELUNGATĂ, FAPT CE PERMITE O MAI BUNĂ ȘI MAI TEMEINICĂ ASIMILARE A CUNOȘTINȚELOR.

UNGUREANU ALEXANDRU
Asistent universitar,
Promoția 1957

1895
1970

În anul acela toamna sosise la Iași cu o deosebită strălucire. Cine venea dinspre Copoul învăluit în aburul ușor al dimineții se oprea cu uimire și bucurie în fața unei clădiri noi, impunătoare, pe treptele căreia se afla o mulțime de băieți îmbrăcați în uniforme strălucitoare, cu chipurile nițeluș prea grave pentru vîrsta ce o aveau. Erau liceenii noii școli care avea să poarte numele lui Costache Negruzzi. Pe filele calendarului se putea citi în ziua aceea, **3 octombrie 1895.** Au trecut de atunci trei sferturi de veac, timp în care s-a scris istoria unui strălucit așezămînt cultural al țării noastre.

Înființat ca un liceu model, organizat în scopul de a aplica cele mai noi metode pedagogice, noua clădire era amenajată ca să corespundă acestor deziderate. Un corp didactic ales dintre cei mai buni profesori urma să asigure învățătura școlarilor. Ideea unui asemenea liceu modern, în care majoritatea elevilor erau bursieri selecționați printr-un concurs sever, aparținea marelui om al școlii românești Spiru Haret. Într-adevăr, roadele acestei școli au fost dintre cele mai strălucite. Liceul Negruzzi a dat țării un detașament de intelectuali remarcabili, oameni de știință cu vederi largi, profesori și ingineri, medici de mare prestigiu care și-au dăruit toate forțele propășirii țării noastre.

În clasele acestui liceu și-au purtat pașii Mihail Ralea, cel care avea să devină un cărturar strălucit, om de o mare vervă și finețe. Pe aici a trecut neastîmpărul adolescenței lui Ionel Teodoreanu, cel care avea să ne lase pagini de un tulburător farmec. În sălile bibliotecii, tîrziu după stingere, rămînea plecat deasupra cărții Horea Hulubei, fizicianul prestigios de astăzi. Și tot aici, Traian Lalescu, băiat de-o șchioapă atunci, începea să descopere în lumea cifrelor ceva din universul larg al matematicii. Aici a învățat marele om de știință Ion Borcea, celui căruia i se datorează înființarea stațiunii de zoologie marină de la Agigea. Și tot aici au învățat Eugen Lovinescu, Demostene Botez, Lucrețiu Pătrășcanu, Emanoil Ciomac, Victor Ion Popa, Petre Ștefănescu Goangă pentru a nu cita decît o parte din strălucitele promoții trecute ale liceului.

De două ori în existența sa, liceul a fost lovit de calamitățile războiului: în primul și cel de al doilea război mondial. Dar de fiecare dată a renăscut mai puternic. Foștii elevi s-au strîns în momente grele și-au pus umărul la refacerea școlii. Ca o ștafetă, fiecare generație de absolvenți și-a transmis și își transmite dragostea și recunoștința pentru școala și profesorii care i-au format. Cine intră astăzi în clădirea severă a Liceului «Negruzzi» află un tineret vesel și studios, gata prin strădaniile sale să nu estompeze lumina moștenirii rămasă de la înaintași. Destul să amintim că liceul, prin promoțiile mai recente a dat țării 25 de profesori și conferențiari universitari, un număr impresionant de cercetători științifici, ingineri și medici.

REPRODUCEM PENTRU «CUTEZĂTORII»: CÎTEVA FOTOGRAFII-DOCUMENT.

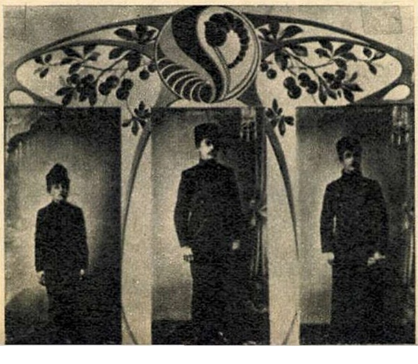

Uniforma de fiecare zi, cea de mare ținută și de iarnă, era purtată cu mîndrie de elevi. Cînd ieșeai pe porțile liceului, pentru plimbarea de duminică sau pentru a te duce la teatru sau la concert, trebuia să ai ținuta perfectă.

Pagină realizată de B. CARAGIALE

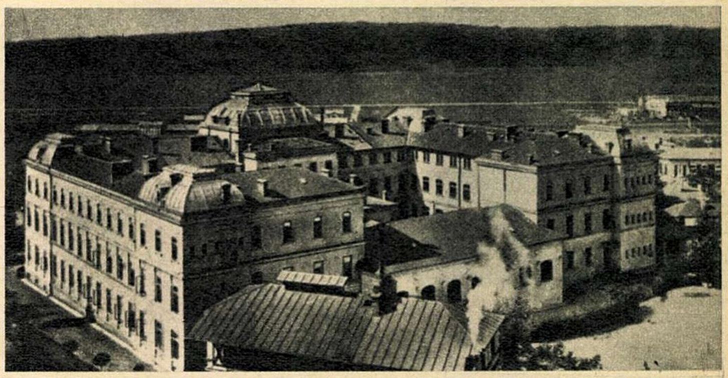

Așa arăta vechea clădire a liceului. În cele patru nivele se aflau sălile de clasă, cabinete pentru vioară, pian și desen, săli de meditații, amfiteatre cu laboratoare, dormitoarele internatului. În jurul clădirii se aflau terenurile pentru sport și un parc de o mare frumusețe. Liceul a fost prima clădire a Iașului care, în parte, a fost iluminată electric.

C. HOGAȘ
N. GANE

Trei dintre prestigioșii profesori ai liceului: Garabet Ibrăileanu, Calistrat Hogaș și Nicolae Gane.

Oina era pe atunci unul din sporturile cele mai răspîndite. Și în această direcție echipa liceului din Iași era recunoscută pentru premiile pe țară pe care le obținea. Poetul Demostene Botez era unul din protagoniștii acestui sport cu mingea.

Cu fanfara Liceului se defila pe străzile Iașului la toate solemnitățile și sărbătorile, cu fanfara se mîndrea liceul la serbările școlare. Horea Hulubei, pe vremea aceea elev, era clarinetistul de faimă al liceului.

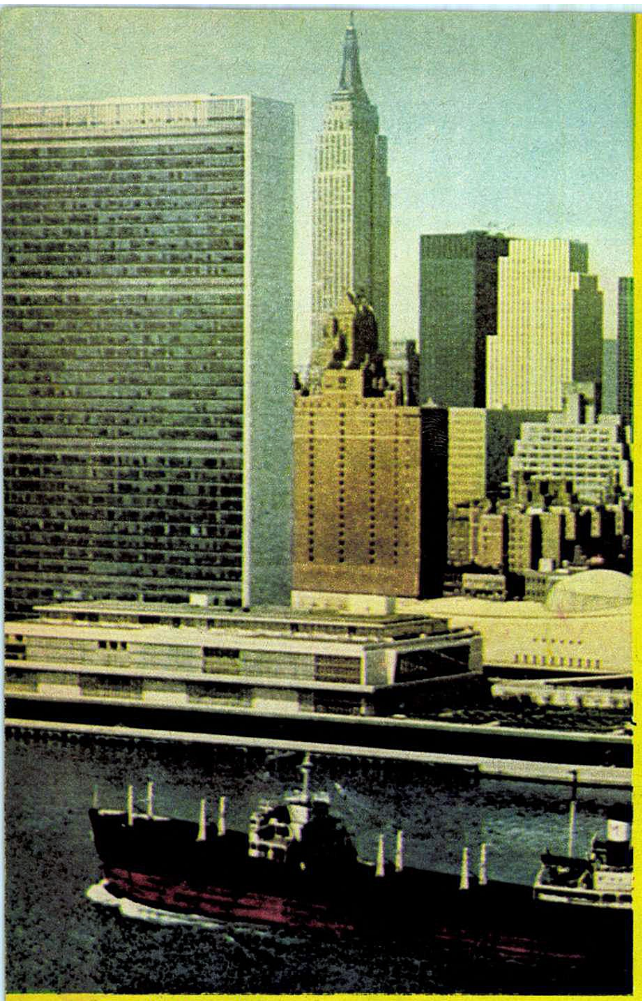

Sediul O.N.U. situat cu faţa spre East river.

„CUTEZĂTORII“ ÎN VIZITĂ LA O

Iniţialele O.N.U. revin, poate cu cea mai constantă frecvenţă, în paginile de politică externă ale tuturor ziarelor din lume. Unde şi cum bate pulsul acestei organizaţii internaţionale care a analizat şi dezbătut de-a lungul celor 24 de sesiuni ale sale cele mai importante probleme ce au frămîntat planeta?

În insula Manhattan din New York, pe o suprafaţă de circa 7 hectare, flancate de strada 42 la sud, de artera 48 la nord, între Piaţa Naţiunilor Unite şi Bulevardul Roosvelt, se ridică un impozant complex format din trei clădiri: blocul Secretariatului, de 38 de etaje (devenit simbolul arhitectonic al O.N.U.), Sala de Conferinţe — edificiu monumental construit paralel cu cursul East river-ului şi clădirea Adunării Generale. În acest micro-oraş se află inima O.N.U. Liniile arhitectonice ale complexului au fost concepute de arhitectul american Wallace K. Harrison cu concursul unui birou internaţional format din specialişti din zece ţări. Temelia clădirilor a fost pusă la 24 octombrie 1949 şi conţine simbolic un exemplar al Cartei O.N.U.

În fiecare an, reprezentanţii ţărilor membre au aici întîlniri diplomatice ce conferă acestei cetăţi internaţionale, aflată pe un teritoriu internaţional, un dinamism şi o culoare locală cu totul specifice.

Animaţia nu se datorează numai activităţii numeroşilor diplomaţi acreditaţi la O.N.U. şi care umplu, zi de zi, sălile consiliilor, reţeaua sălilor de conferinţe şi a saloanelor, dar şi datorită miilor de funcţionari permanenţi ai O.N.U., (la sediu lucrează 4 122) ca să nu mai vorbim de corespondenţii agenţiilor de presă şi ai ziarelor, ai televiziunii sau radioteleviziunii. De altfel, în condiţiile unor ocazii sau evenimente deosebite, numărul reprezentanţilor presei se apropie de 800. Diagrama prezenţei ziariştilor înregistrează, cum este şi firesc, creşteri sensibile într-un context excepţional — cum este actuala sesiune jubiliară — cifra totală a trimişilor speciali şi ai corespondenţilor însumînd 2 000 de persoane. «Claviatura» tehnică specială care favorizează întreaga activitate de preluare a informaţiilor şi a transmiterii lor cuprinde în afara «industriei» de telefoane şi telexuri, şapte studiouri radio, două studiouri de televiziune dintre care unul pentru transmisiile în culori, precum şi un studio de film. Ca un exemplu al amplorii sectorului de informatică, numai Biblioteca sediului — care poartă numele fostului secretar general al O.N.U. Dag Hammarskjöld — clădire de şase etaje, poate cuprinde peste 400 000 de volume. Pentru a ne referi, în încheierea acestei succinte treceri în revistă a vieţii «tehnice» a O.N.U., la încă un aspect al activităţii sediului, vom remarca apariţia «Jurnalului Naţiunilor Unite», care apare zilnic în limbile

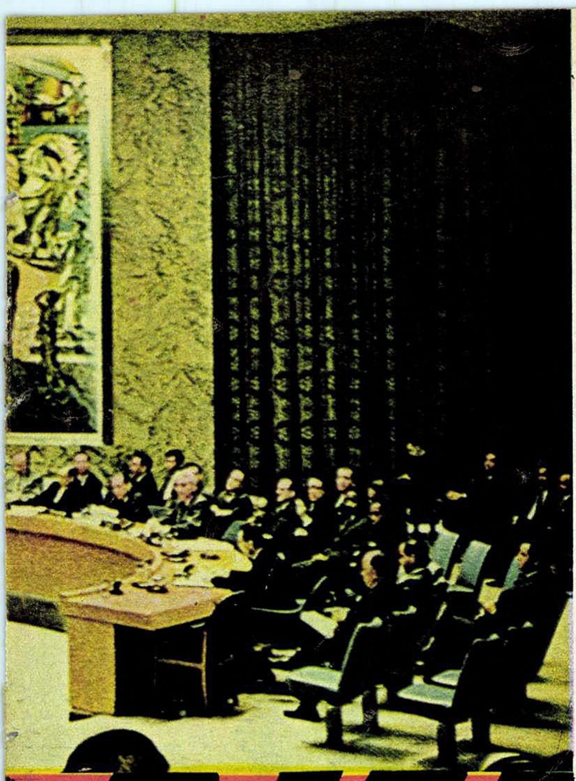

Uriașa pictură murală din sala Consiliului de Securitate aparține norvegianului Per Krohg.

NU

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE, ORGANIZAȚIE INTERNAȚIONALĂ ÎNFIINȚATĂ PRIN CARTA (TRATAT INTERNAȚIONAL) ADOPTATĂ LA CONFERINȚA DE LA SAN FRANCISCO DIN 1945 ȘI INTRATĂ ÎN VIGOARE LA 24 OCTOMBRIE A ACELUIAȘI AN, SĂRBĂTOREȘTE 25 DE ANI DE EXISTENȚĂ.

ÎN 1945, CARTA ÎȘI PROPUNEA CA PRINCIPALE SCOPURI ALE O.N.U. MENȚINEREA PĂCII ȘI SECURITĂȚII, DEZVOLTAREA RELAȚIILOR PRIETENEȘTI ÎNTRE NAȚIUNI, REALIZAREA COLABORĂRII INTERNAȚIONALE.

PÎNĂ ÎN TOAMNA ACESTUI AN NUMĂRUL STATELOR MEMBRE ÎN O.N.U. ERA DE 126. FIJI, CARE A DEVENIT INDEPENDENT LA ÎNCEPUTUL LUNII OCTOMBRIE, ESTE CEL DE AL 127-LEA STAT AL CĂRUI DRAPEL FLUTURĂ ÎN PIAȚA STEAGURILOR.

LA SESIUNEA JUBILIARĂ A ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE, PRILEJUITĂ DE ANIVERSAREA A 25 DE ANI DE LA CREAREA ACESTUI ÎNALT FOR INTERNAȚIONAL, ROMÂNIA SOCIALISTĂ ESTE REPREZENTATĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL, PRIN PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

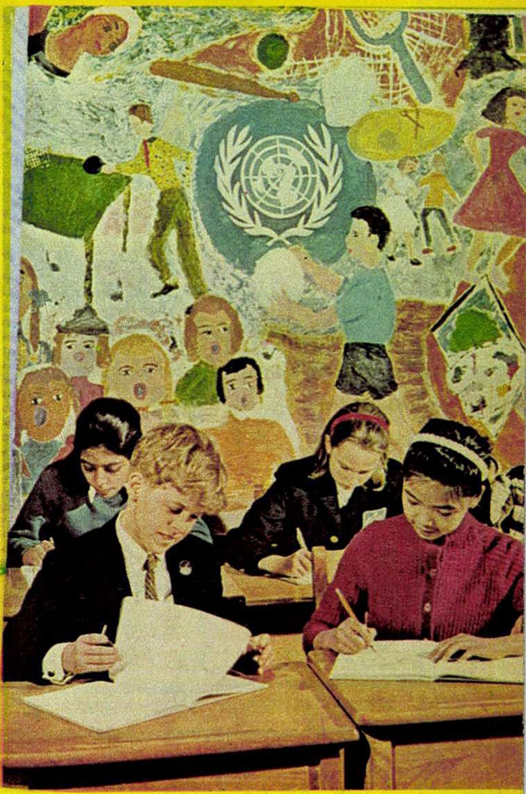

La școala aflată sub egida O.N.U. studiază copii de cele mai diferite naționalități.

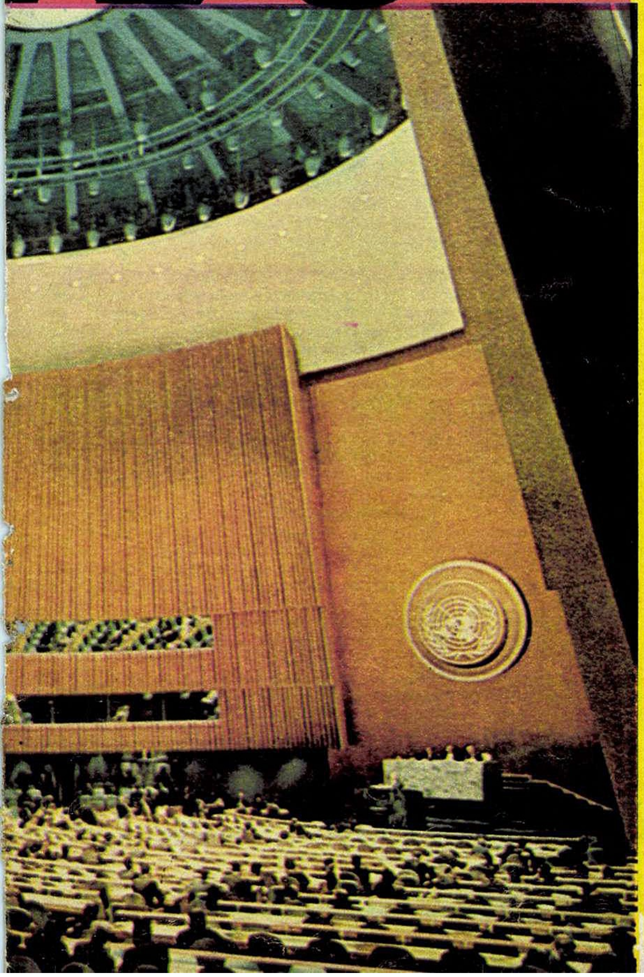

În această sală, a cărei cupolă este pictată cu albastru și auriu, au loc Sesiunile Adunării Generale.

franceză și engleză, iar în timpul sesiunilor Adunării Generale și în spaniolă și rusă. Alături de acest circuit publicistic intern, documentația pentru reuniunile organelor și organismelor O.N.U. a însumat numai în anul precedent 500 de milioane de pagini.

Drapelul O.N.U. — pe un fond bleu pal: o hartă albă a lumii înconjurată de o coroană de frunze de măslin — flutură ca un semn al dorinței popoarelor, reunite într-un înalt for internațional, de a colabora, de a coopera, de a face totul pentru ca viața planetei să fie dominată de principiile rațiunii și umanismului. Dezideratul acesta, cel mai fierbinte pe care îl pot afirma popoarele, indiferent de naționalitatea, mărimea sau forța lor, a întîmpinat, nu o dată, obstacole, stagnări, și, uneori, regrese. La actuala sesiune jubiliară, care se desfășoară într-un cadru deosebit de festiv, principala problemă ce se conturează ca fundamentală pentru desfășurarea în perspectivă a activității Organizației este găsirea celei mai eficiente metode în vederea revitalizării acestui înalt forum. O.N.U. trebuie să corespundă țelului său primordial — acela de a fi un factor activ și eficace în abordarea celor mai importante probleme ale umanității, să fie capabilă să stabilească și să mențină pacea pe glob. Preocuparea și capacitatea de a evita o confruntare armată — cu mijloace clasice sau nucleare, eliminarea gravului pericol reprezentat de cursa înarmărilor, de amenințarea cu forța, în sfîrșit salvgardarea securității popoarelor pe baza unui sistem constituit de angajamente, iată numai cîteva din reperele necesare de a constitui ținta eforturilor conjugate ale popoarelor ce iau loc, prin reprezentanții lor, sub cupola acestui înalt for internațional. Două teme constituie, la actuala sesiune, principalele repere în cadrul discuțiilor. Este vorba de dezarmare și dezvoltare.

Este cunoscut faptul că România socialistă a participat și participă plenar, din momentul cînd a devenit membră a O.N.U., la întreaga sa activitate.

Sesiunile succesive ale O.N.U. oferă nu puține exemple de propuneri importante adoptate de Adunarea Generală, ca urmare a unor inițiative ale țării noastre. Și la actuala sesiune, pe ordinea de zi au fost incluse două puncte propuse de țara noastră: «Consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și efectele sale profund dăunătoare asupra păcii și securității mondiale» și «Rolul științei și tehnologiei moderne în viața națiunilor și necesitatea cooperării economice și tehnico-științifice între națiuni».

Alături de celelalte popoare ale lumii, poporul român își exprimă încrederea că această sesiune jubiliară va da un nou impuls activității O.N.U., astfel încît organizația să devină mai eficientă, să-și sporească aportul la soluționarea marilor probleme care preocupă omenirea contemporană, la înfăptuirea scopurilor nobile înscrise pe frontispiciul ei și pentru care a fost creată.

Deviza **Pace — Justiție — Progres** sub care debutează cea de a XXV-a sesiune a O.N.U. marchează o treaptă pozitivă în viața cetății din Manhattan.

RADU BUDEANU

RR
REVELIONUL
Rachetei
O MOTORETA ? UN MAGNETOFON ?
O GHITARA ELECTRICA ? ȘI ALTE DARURI.
VEȚI AFLA CITIND NUMARUL 11 AL „RACHETEI"

NOU, NOU, NOU!

O FRUMOASĂ INIȚIATIVĂ LA BACĂU

Concursul „PRIETENII PRESEI"

Organizat din inițiativa Consiliului municipal al Organizației pionierilor Bacău, concursul are ca scop popularizarea publicațiilor pentru copii, antrenarea detașamentelor în dezbateri etico-morale și ideologice pe marginea unor articole apărute în aceste publicații. Finala acestui concurs va fi o mare întrecere «Cine știe... răspunde» pe tema: «Pagini de glorie, pagini de luptă», închinată aniversării semicentenarului partidului.

ATENȚIUNE! În fiecare lună puteți cîștiga cîte o bicicletă

Cum?

Redacția revistei «Cutezătorii» acordă lunar cîte o bicicletă județului cu cel mai mare număr de abonamente la revistele «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor», raportat la numărul populației școlare (clasele V—VIII). Premiul va fi expediat pe adresa Consiliului județean al organizației pionierilor, rămînînd ca acesta să desemneze cîștigătorul pe plan local.

Iată cîteva cifre privind situația la zi a abonamentelor la «Cutezătorii», în cîteva județe:

BACĂU	9 096	TULCEA	1 427
BIHOR	7 620	BISTRIȚA	1 801
CLUJ	7 074	VASLUI	2 299
HUNEDOARA	6 973	CONSTANȚA	2 342
ARAD	6 556	BRAȘOV	2 636
OLT	5 964	IAȘI	2 804

Pe viitor, situația va fi dată și în procente, în raport cu populația școlară.

Care vor fi rezultatele în luna viitoare? Totul depinde de voi!

Asigurați-vă din timp primirea abonamentului!

Atențiune!

ÎN FIECARE LUNĂ, O BICICLETĂ ÎȘI CAUTĂ CÎȘTIGĂTORUL.

---

de DORU CHEȘU

O EXPERIENȚĂ CLASICĂ

Într-o cameră obscură, o rază de soare este dirijată, printr-o fantă, spre o prismă triunghiulară. Trecînd prin prismă, lumina albă se descompune în cele șapte culori elementare care formează spectrul luminii vizibile, cuprins între 8 100 și 3 300 Å. (1 Å = 10^{-7}mm). Fiecare culoare este tot lumină, dar de o altă lungime de undă.

Acest fenomen de descompunere a luminii vă este, de altfel, binecunoscut.

Să derulăm pe ecranul memoriei filmul spectrului solar: roșu... orange... galben... verde... albastru... indigo... violet...

Dar dincolo de violet? Nimic vizibil. Negru. Există totuși un aparat de detecție special ce reacționează tocmai aici, în această zonă de dincolo de violet, sub acțiunea unei radiații invizibile.

Să punem în locul acestui aparat, în negrul de dincolo de violet, o placă fotografică cu o emulsie sensibilă de bromură de argint. Deși a stat în întuneric absolut, după developare ea va prezenta aceleași urme ca și cînd ar fi fost expusă la lumină. Sînt urmele radiațiilor ultraviolete, urmele luminii negre.

Situate dincolo de limita de percepție a ochiului uman, cu o lungime de undă mică — între 3 900 și 510 Å —, radiațiile ultraviolete au o energie foarte mare. Dacă ne-ar parveni toate radiațiile ultraviolete emise de Soare, plantele n-ar putea ieși la suprafață pentru a evolua, iar viața nu ar fi posibilă... Însă pe Pămînt ajung numai radiațiile cu lungimi de undă mai mari, deci cu energie mai mică, pentru că ultravioletele nocive sînt absorbite în ionosferă. Un adevărat ecran de ozon — generat din oxigen sub acțiunea razelor Soarelui și în special sub acțiunea ultravioletelor — acționează ca un filtru ce reglează debitul radiației solare, împiedicînd-o să devină dăunătoare. Printr-un paradox al naturii, viața este protejată de acțiunea nocivă a ultravioletelor chiar de către ultraviolete!

DIN ÎNTUNERIC IZVORĂȘTE LUMINĂ

Pentru a utiliza lumina neagră în scopuri științifice sau aplicative, a fost necesară crearea unor surse artificiale de ultraviolete, de mare intensitate — lămpile cu mercur. Cum sticla obișnuită reține radiația ultravioletă, pentru aceste lămpi a trebuit să fie folosită o sticlă specială — sticla de cuarț.

Sub acțiunea curentului electric, vaporii de mercur din becuri se ionizează și emit radiații ultraviolete. Lumina neagră este însoțită însă și de o emisiune luminoasă nedorită, stînjenitoare. De aceea, pentru studiul în ultraviolet se utilizează un filtru — filtrul Wood — care reține lumina vizibilă și lasă să treacă numai lumina neagră. Dacă vom îndrepta fasciculul de ultraviolete al unei lămpi de cuarț spre o capsulă cu sulfură de zinc și vom stinge lumina, din sulfura de zinc — substanță albă, binecunoscută, care nu are nimic deosebit — va izbucni spontan o lumină puternică, irizată de o aureolă verde.

Fenomenul se repetă cu majoritatea substanțelor pe care le iradiem. Ele prind instantaneu viață, ca niște fantastici mesageri luminoși ai unei lumi stranii, fiecare substanță avînd o altă intensitate și o altă culoare. Acest spectaculos mesaj al nevăzutului a primit numele de fluorescență.

Mineralele — calcita și barita, fluorina, marmura și apatitul, agatele, onyxul, opalele și turmalina, îmbinări armonioase și echilibrate de geometrie și culoare — sînt recunoscute pentru frumusețea lor. Privite în «lumină neagră», aceste bijuterii de piatră prind viață, se luminează din interior, devin bulgări de lumină colorată.

Aceste culori nu sînt întîmplătoare. Fiecare substanță, fiecare element chimic din compoziția mineralelor prezintă o fluorescență de o culoare caracteristică, după care poate fi oricînd recunoscute, ca o carte de vizită care le recomandă.

Primele studii ale mineralelor în ultraviolet au fost efectuate în țara noastră de remarcabilul chimist Dr. Petru Poni încă din 1903, imediat după descoperirea filtrului Wood.

Datorită fenomenului de fluorescență, «lumina neagră» a creat noi posibilități geologilor în prospectarea și cercetarea rapidă a diferitelor zăcăminte de minerale utile. Astfel, fluorescența verde intens, caracteristică uraniului, permite depistarea mineralelor care-l conțin — autunita, chalcolita, uranocircita etc. Metoda este atît de precisă încît identifică prezența mineralului chiar dacă acesta se găsește în cantități infime, de ordinul 1 la 200 000, ca în cazul opalului.

DETECTIVUL NEVĂZUT

Să facem o vizită prin sălile Arhivelor Statului.

Zbuciumata noastră istorie și-a lăsat pecetea asupra documentelor care ne-au parvenit prin urgia și negura vremurilor. Multe din ele sînt rupte, mucegăite, roase și arse pe la colțuri; altele sînt de necitit, cerneala fiind ștearsă, decolorată de apă și de timp.

În ajutorul istoricilor vine însă «lumina neagră». Cît de șterse și de decolorate ar fi, pergamentul sau hîrtia tot mai păstrează urme slabe de cerneală sau de tuș, urme care devin fluorescente atunci cînd sînt iradiate cu ultraviolete.

Să trecem pe la Muzeul de artă al Republicii Socialiste România. Cu cîțiva ani în urmă, eticheta de sub portretul intitulat «Omul cu tichia albastră» — etichetă pe care scria «Anonim flamand — sec. XIV—XV» — a fost înlocuită cu alta: «Jan van Eyck — c.1385/1390—1441».

În laborioasa muncă de cercetare desfășurată de-a lungul cîtorva ani și care a dus în final la stabilirea paternității acestui tablou, un loc destul de important l-a avut și studiul tabloului în ultraviolet.

Într-adevăr, vernis-ul, stratul protector, transparent, ce acoperă pictura, ca și culorile utilizate, au fiecare o fluorescență specifică, dată — după cum am mai spus — de substanțele aflate în compoziția lor. Or, în decursul timpului tehnica preparării culorilor s-a schimbat. Pentru a fabrica o anumită culoare, astăzi se folosesc cu totul alte substanțe decît cu cîteva secole în urmă, ceea ce face ca și fluorescența a două mostre dintr-o aceeași culoare, preparate în două moduri diferite să nu fie identică. Mai mult, în vechime, mulți pictori își

ORWO S
NP 20
VI
33
31
32
36
27
28
29
30
34

Mărit de 100 de ori și văzut în «lumina neagră», firul de păr pare deosebit de fotogenic. Eroare! Fluorescența sa, fie ea albă, portocalie, roșie sau verde, ne arată numai că pe suprafața lui se află diverse ciuperci parazite... Firul de păr sănătos nu devine fluorescent.

mina neagră

RELE... CEI VECHI ÎL ZEIFICAU. ÎN EGIPTUL ANTIC, LUI RA — ZEUL SOARELUI —
S-AU ÎNCHINAT MĂREȚE TEMPLE... ÎN MEXICUL AZTECILOR, LUI TEZCATLIPOCA I S-AU
RIDICAT URIAȘE PIRAMIDE...
DE LA SOARE, DE LA ACEST ASTRU GIGANT, FIERBINTE ȘI LUMINOS
NE VINE PE PĂMÎNT ENERGIA CARE FACE CU PUTINȚĂ VIAȚA. CU GREU POȚI DESCOPERI PE PLANETA NOASTRĂ
VREUN FENOMEN CARE SĂ NU PROVINĂ — DIRECT SAU INDIRECT — DIN EFECTELE RADIAȚIEI SOLARE:
CĂLDURA, PLOILE, VÎNTURILE, VEGETAȚIA...
DIN IMENSUL OCEAN DE UNDE ELECTROMAGNETICE EMISE CONTINUU DE SOARE, NOI PERCEPEM
NUMAI O MICĂ PARTE — NUMAI LUMINA.
LUMINA ESTE ACEEA CARE DĂ LUMII FORMĂ ȘI CULOARE

preparau singuri culorile, după rețete asupra cărora păstrau cel mai adînc secret. Cunoscînd aceste lucruri, este posibil ca, prin compararea fluorescenței a diferite tablouri, să poți stabili dacă ai de-a face cu o operă recentă sau cu una veche; este posibil chiar să stabilești dacă culorile folosite sînt aceleași cu cele utilizate la pictarea altui tablou, din aceeași perioadă, de același autor.

Și tot datorită fluorescenței se poate deosebi falsul de original, mai ales dacă falsul a fost executat într-o epocă ulterioară. Culoarea diferită a fluorescenței vernis-ului indică precis care este originalul și care copia, executată după aceea.

FILATELIȘTII ȘI «LUMINA NEAGRĂ»

Este stiut că mărcile postale au tentat de mult pe falsificatori. Acest lucru ne interesează în mod deosebit, întrucît printre mărcile cele mai mult falsificate în lume se află și mărcile clasice românești — «Capetele de bour», «Principatele unite», «Bărbile», «Favoriții» etc. «Lumina neagră» rezolvă cu succes problema autenticității lor. Să examinăm la lampa de cuarț mărcile în dubiu, alături de una de care sîntem siguri că este originală. Diferențele apar imediat, datorită fluorescenței diferite a hîrtiei sau a cernelurilor folosite la imprimarea lor. Aceasta, întrucît niciodată două hîrtii sau două cerneluri nu vor fi identice, chiar dacă sînt făcute după aceeași rețetă.

Fluorescența nu este un apanaj al substanțelor minerale. Același fenomen caracterizează atît substanțele organice cît și natura vie. Privită în ultraviolet, lumea plantelor și a animalelor etalează în fața noastră culori necunoscute, dezvăluie detalii pînă acum invizibile. Ciupercile devin galben-aurii, albastre sau violet, alunele și migdalele sînt liliachii. Trandafirul roșu de Bulgaria are floarea galben pal, iar lemnul albastru; Frunzele lui sînt roșii ca focul, iar rădăcinile de un violet intens.

Privit în ultraviolet, omul cel mai obișnuit ne apare ca emisarul unei alte planete. Pielea îi este albăstrie, unghiile albastru-intens, ochii și gura — albastru deschis. Mesager al unei lumi albastre...

Toate celulele vii fiind fluorescente, microscopia în ultraviolet a devenit una din cele mai moderne și mai eficiente metode de investigație științifică. Datorită microscopiei fluorescente, lumea invizibilă ne dezvăluie procesele sale intime, permițînd o identificare rapidă și certă a microbilor și a bacteriilor, evidențiind deosebiri acolo unde aparent există identitate.

Văzut în ultraviolet, în loc de roșu sîngele ne apare în diferite nuanțe, de la cenușiu-albăstrui la cenușiu-verzui, permițînd o identificare rapidă a grupei sanguine, fără a mai fi nevoie de analize de laborator. Culoarea diferită a fluorescenței sîngelui sau a unor țesături ne dă informații despre procesele intime de sinteză a proteinei, despre acizii memoriei genetice — ADN și ARN — matrițe ale substanței vii, despre starea sănătății omului, despre bolile sale.

Nici o altă metodă de cercetare nu a folosit într-o asemenea măsură spectaculosul, subordonîndu-l utilului, nu l-a întrebuințat ca mijloc de investigație, ca sursă de certitudini. De la studiul mineralelor la cercetarea operelor de artă și la investigația științifică, fluorescența substanțelor în «lumină neagră» a dezvăluit aspecte inedite ale realității, dînd nu numai alte culori lumii obișnuite, ci și noi dimensiuni cunoașterii.

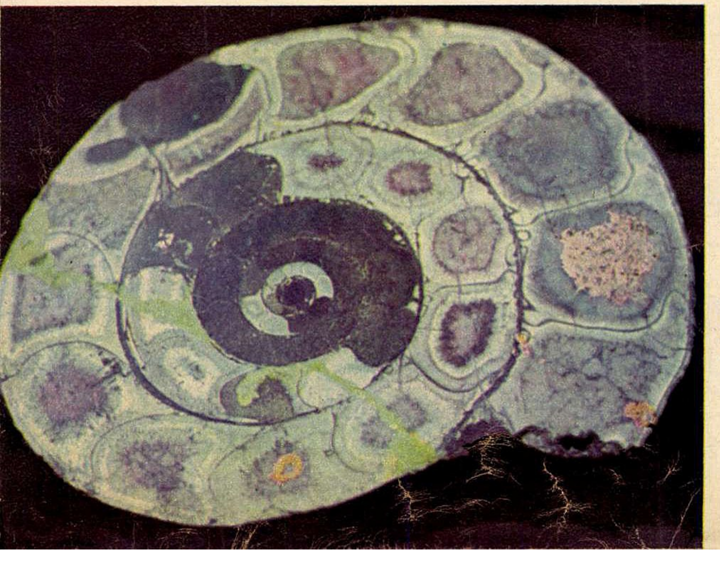

Studiul fosilelor în ultraviolet permite evidențierea unor detalii care nu pot fi observate în lumină obișnuită. ◀

Privite în «lumina neagră» mineralele se animează de o ciudată și nebănuită viață. ▶

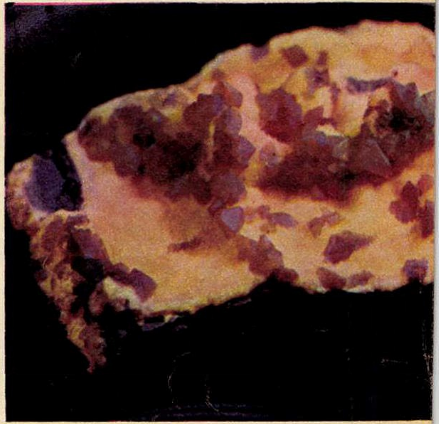

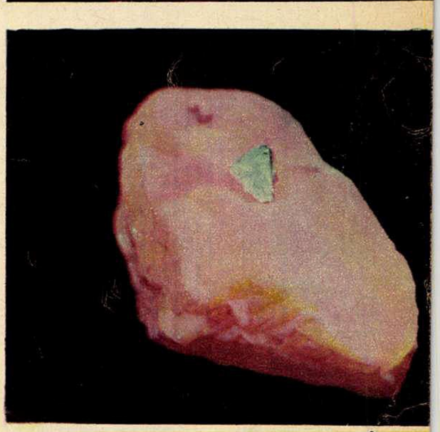

▲ **Fluorescența permite ca minerale incolore, precum fluorina, să capete o carte de vizită inconfundabilă și fermecătoare.**

Banalele cristale de calcită, obișnuit gri-gălbui, se detașează cu mult mai bine de restul rocii datorită fluorescenței lor roz-liliachii. ▼

ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI
TARZAN
8

Scenariu de **TIBERIU BAN** și **ECATERINA BOKOR**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **HATVILLE ÎL OBLIGĂ PE OOAKUP SĂ-I DEZVĂLUIE LOCUL UNDE SE AFLĂ MINEREU DE MARE PREȚ. ACESTA ÎI DUCE PE DRUM GREȘIT, BANDIȚII ÎL LEAGĂ PE INIMOSUL OOAKUP DE UN MUȘUROI DE FURNICI. TABĂRA E SPIONATĂ DE BĂȘTINAȘI-TIMBA. OOAKUP ÎI CONDUCE PE MALUL RÎULUI YAPUROO, UNDE REGĂSESC RĂMĂȘIȚELE AVIONULUI, DAR ȘI MÎNA AFLATĂ LA SUPRAFAȚĂ.**

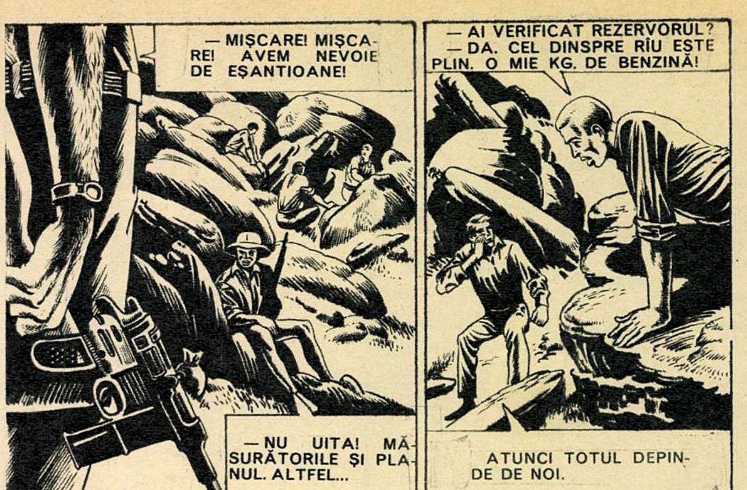
— MIȘCARE! MIȘCARE! AVEM NEVOIE DE EȘANTIOANE!
— NU UITA! MĂSURĂTORILE ȘI PLANUL. ALTFEL...
— AI VERIFICAT REZERVORUL?
— DA. CEL DINSPRE RÎU ESTE PLIN. O MIE KG. DE BENZINĂ!
ATUNCI TOTUL DEPINDE DE NOI.

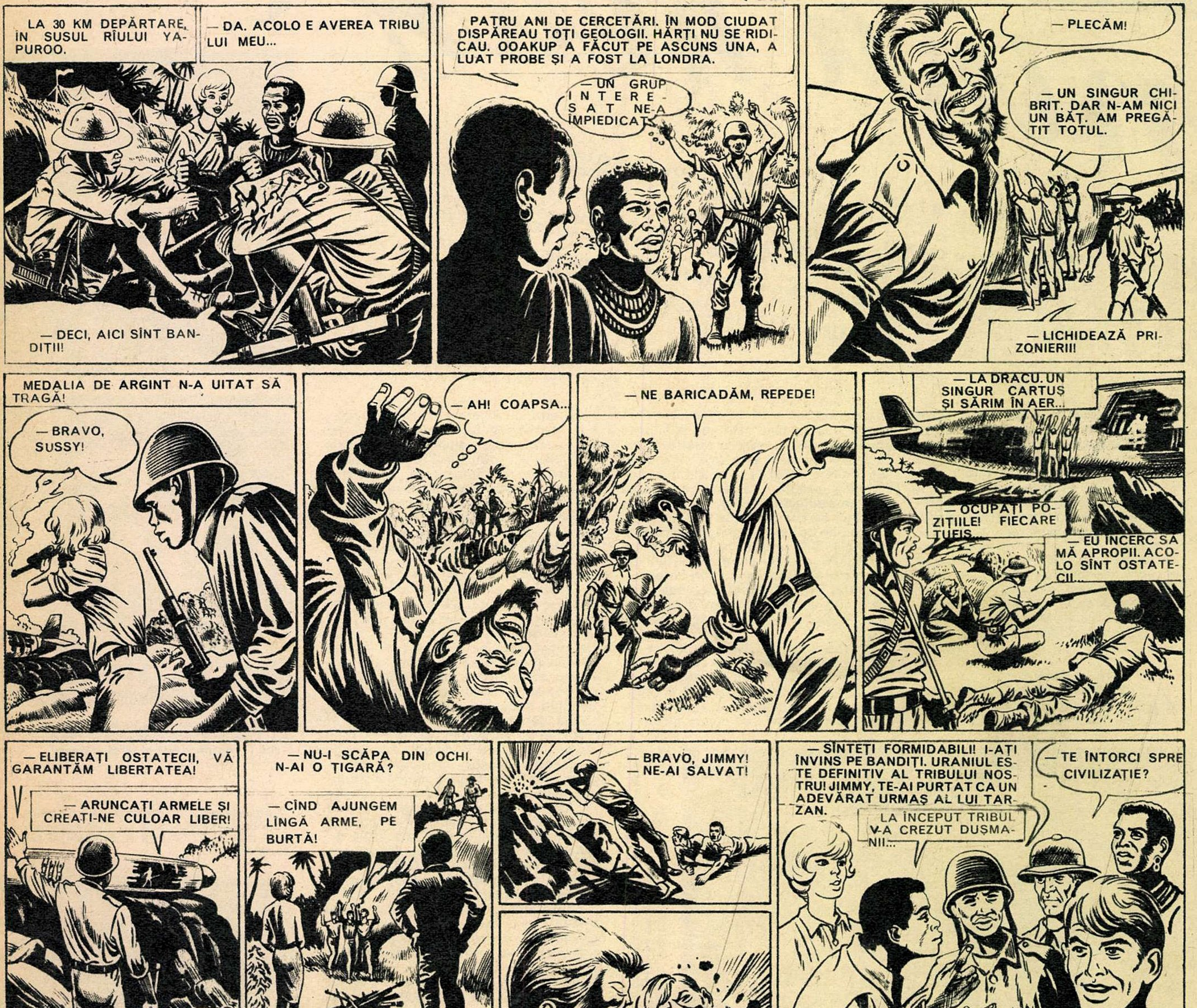
LA 30 KM DEPĂRTARE, ÎN SUSUL RÎULUI YAPUROO.
— DA. ACOLO E AVEREA TRIBULUI MEU...
— DECI, AICI SÎNT BANDIȚII!
PATRU ANI DE CERCETĂRI. ÎN MOD CIUDAT DISPĂREAU TOȚI GEOLOGII. HĂRȚI NU SE RIDICAU. OOAKUP A FĂCUT PE ASCUNS UNA, A LUAT PROBE ȘI A FOST LA LONDRA.
— UN GRUP INTERESAT NE-A ÎMPIEDICAT...
— PLECĂM!
— UN SINGUR CHIBRIT. DAR N-AM NICI UN BĂȚ. AM PREGĂTIT TOTUL.
— LICHIDEAZĂ PRIZONIERII!
MEDALIA DE ARGINT N-A UITAT SĂ TRAGĂ!
— BRAVO, SUSSY!
— AH! COAPSA...
— NE BARICADĂM, REPEDE!
— LA DRACU. UN SINGUR CARTUȘ ȘI SĂRIM ÎN AER...
— OCUPAȚI POZIȚIILE! FIECARE TUFIȘ...
— EU ÎNCERC SĂ MĂ APROPII. ACOLO SÎNT OSTATECII...
— ELIBERAȚI OSTATECII, VĂ GARANTĂM LIBERTATEA!
— ARUNCAȚI ARMELE ȘI CREAȚI-NE CULOAR LIBER!
— NU-I SCĂPA DIN OCHI. N-AI O ȚIGARĂ?
— CÎND AJUNGEM LÎNGĂ ARME, PE BURTĂ!
— DE N-AR FACE VREO PROSTIE...
— BRAVO, JIMMY!
— NE-AI SALVAT!
— SÎNTEȚI FORMIDABILI! I-AȚI ÎNVINS PE BANDIȚI. URANIUL ESTE DEFINITIV AL TRIBULUI NOSTRU! JIMMY, TE-AI PURTAT CA UN ADEVĂRAT URMAȘ AL LUI TARZAN.
— TE ÎNTORCI SPRE CIVILIZAȚIE?
LA ÎNCEPUT TRIBUL V-A CREZUT DUȘMANI...
— O, MR. OOAKUP, JUNGLA ABIA ACUM DEVINE TENTANTĂ!

(SFÎRȘIT)

SPORT

VOINŢA SE OBŢINE PRIN... VOINŢĂ

- CAUZA INSUCCESELOR NOASTRE
- DACĂ VREI, TREBUIE SĂ TE ÎNVINGI PE TINE ÎNSUŢI!
- CINE ÎŢI IMPUNE DISCIPLINA SCOPULUI

De vorbă cu cîţiva atleţi de renume internaţional

FIECARE OM ÎŞI PROPUNE UN ŢEL ÎN VIAŢĂ. ŢELUL POATE FI APROPIAT SAU DEPĂRTAT ÎN TIMP. ÎN AMBELE CAZURI, CA SĂ-L REALIZEZI AI NEVOIE DE RĂBDARE, DE MUNCĂ, DE PERSEVERENŢĂ ŞI, MAI ALES, DE VOINŢĂ. NICIUNDE EFORTUL DE VOINŢĂ NU ESTE ATÎT DE EVIDENT ŞI ATÎT DE SPECTACULOS CA ÎNTR-O ÎNTRECERE SPORTIVĂ. ACOLO, SOLICITĂRILE SÎNT ÎMPINSE PÎNĂ LA PRAGUL MAXIM AL PUTERILOR. ACOLO, VOINŢA JOACĂ UN ROL PRIMORDIAL. DE ACEEA, NE-AM ADRESAT CÎTORVA DINTRE ATLEŢII AFLAŢI LA BUCUREŞTI ÎN ZILELE DE 18 ŞI 19 SEPTEMBRIE A.C. CU PRILEJUL UNOR ÎNTRECERI INTERNAŢIONALE, RUGÎNDU-I SĂ NE ÎMPĂRTĂŞEASCĂ OPINIILE LOR DESPRE VOINŢĂ, DESPRE ROLUL PE CARE-L JOACĂ EA ÎN VIAŢA NOASTRĂ.

SHEILLA COREY — ANGLIA, LOC I — 1 500 m:

Mereu aud acest «to will» (a voi, a vrea). L-am auzit de la părinţi, profesori, antrenori. Verbul îmi răsună în urechi înainte de start, nu mă lasă să dorm în noaptea dinaintea concursului. De ce? Însăşi esenţa sportului, a vieţii moderne, este de a da cît mai mult, de a cere de la tine însuţi ceea ce nici nu bănuiai că posezi. În timp ce-mi fac încălzirea simt o teamă: «Dacă n-am să reuşesc?». Atunci încerc să-mi recîştig calmul, ştiind că am acumulat foarte multă muncă şi pregătire. Am fost disciplinată cu mine însămi antrenîndu-mă zi de zi. Au fost zile cînd simţeam oboseală sau lene, dar mi-am luat pantofii cu cuie şi m-am dus la stadion. *Dacă îţi fixezi un scop — indiferent de domeniu, fie profesional, de învăţătură sau sportiv — nimic nu are voie să ţi se pară greu.*

Credeţi că doborîrea unui record este un lucru uşor? Munceşti luni de zile, ani, şi marea clipă, suprema satisfacţie, poate că nici nu apare. În schimb, datorită *voinţei cu care ai lucrat* îţi apare o trăsătură de caracter (chiar dacă nu o ai!): *tenacitatea*. Ea te va ajuta să realizezi multe lucruri în viaţă. Am citit undeva aceste rînduri: «...*Cauza tuturor insucceselor noastre şi aproape a tuturor nenorocirilor noastre este una singură: slăbiciunea voinţei noastre!*».

CORNELIA POPESCU — ROMÂNIA, 1,84 m ÎNĂLŢIME — 1970:

Se spune despre mine că sînt o fată foarte ambiţioasă, că am voinţa de a răzbate prin greutăţi. Eu ştiu un singur lucru: *dacă îmi propun un scop, înainte de a mă decide, îmi cîntăresc foarte obiectiv şansele.* Nu sînt o fire visătoare, sînt realistă. În sinea mea mă judec aspru pentru fiecare greşeală făcută. Uneori îmi cer lucruri care îmi depăşesc puterile de pînă atunci. Astfel, la campionatele naţionale am concurat la pentlatlon. A mai rămas de disputat proba de 200 m plat. Ca să dobor recordul la pentlatlon trebuia să alerg în 25,8, ceea ce n-am reuşit niciodată pînă atunci. Înainte de start am observat chiar cîteva surîsuri ironice. Dar nu m-am supărat. Erau oarecum justificate. M-am concentrat foarte puternic. Start! Simţeam zgura zburînd de sub cuiele pantofilor. Acele cronometrelor au arătat 25,6. Victorie! Vechiul record era de 4698 puncte şi-i aparţinea colegei mele Vintilă. Eu realizasem 4762 puncte. Vreţi încă un exemplu? Astă-primăvară am avut o entorsă la piciorul drept. Am dat ghipsul jos cu două zile înaintea plecării la Varşovia. Erau puţini aceia care aveau încredere în mine. Unii au spus-o chiar direct: «Eu nu-mi asum răspunderea. De ce n-o lăsaţi acasă?». Cînd s-a auzit că va concura şi Valentina Cozîr (U.R.S.S.), vicecampioană la Jocurile Olimpice din Mexic, am fost întrebată dacă consider oportună participarea mea. Îmi pusesem singură această întrebare. Am plecat. N-a fost deloc uşor. Am învins cu 1.77 m, iar Valentina n-a reuşit decît 1,74! In concluzie, vreau să subliniez: *piedicile n-au voie să ne descurajeze. Niciodată!*

— HAI, CE NAIBA, MĂCAR SCHIŢEAZĂ UN PIC DE EFORT!...

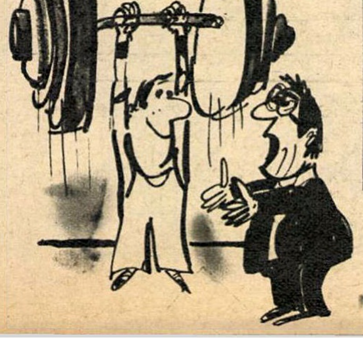

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

NEMETH MIKLOS — UNGARIA, 87,20 m SULIŢĂ:

Fiecăruia după cum i-a surîs norocul. Unii pot da şi altora din voinţa lor, alţii se pot «căciuli», iar o ultimă categorie — cea a blazaţilor — nu au ce să facă cu un asemenea «articol». Noi vorbim însă numai despre tinerii normali. *Cum poţi verifica dacă ai voinţă? Printr-un autocontrol sincer:* îndeplineşti tot ce ţi-ai propus? Ai putere să înveţi cele 1 000 de cuvinte în limba engleză, aşa cum ai promis tatii? Erai printre cei mai slabi alergători din clasă. Pe ascuns — ai hotărît solemn — ai să te antrenezi de trei ori pe săptămînă cîte un ceas. Ai reuşit să fii printre primii zece? Şi aşa mai departe. Din exemplul meu personal, pot afirma că *mediul favorabil poate şi chiar duce la călirea voinţei.* Sfatul unui părinte, profesor sau frate mai mare poate fi hotărîtor în astfel de cazuri. Ştiindu-te controlat sau, hai să zicem, observat, *îţi impui tu însuţi o disciplină sporită în executarea sarcinilor.* Este adevărat că un caracter cu o voinţă puternică răzbate singur, dar noi vorbim de cei mulţi. De aceea, dacă aveţi un coleg care îşi propune să realizeze ceva, nu ezitaţi să-l ajutaţi. Uitaţi, la concursul atletic de la Bucureşti (18—19 septembrie a.c.) l-am avut ca principal adversar pe compatriotul meu Josha Csih. După 4 aruncări nu avea însă decît 72 m. Era cu mult sub posibilităţile lui. L-am văzut că se frămîntă, că nu reuşeşte să se concentreze. Era pe locul 4–5, dar putea cu mult mai mult. Cînd i-a venit rîndul, i-am şoptit, în treacăt: «Acum va merge, Josha!». Şi a mers: 80,60 m! A ocupat locul doi, la 0,30 m de mine! Nu spun că încurajarea mea l-a stimulat, dar ştiu că a contribuit. În efortul de voinţă pe care-l faci ca să te concentrezi, devii crispat. O vorbă bună, un zîmbet, chiar un semn îţi dă relaxarea necesară. Deci, nu ezitaţi să vă ajutaţi prietenii în astfel de situaţii, care sînt multiple atît în sport, cît şi în viaţă.

FRANCESCO ARESE — ITALIA, *26 de ani, profesor, 800 m — 1,47" 3/10; 1000 m — 2'19" 2/10; 1500 m — 3'37" 6/10; 2000 m — 5'03" 2/10:*

Sînt un adept convins al autodezvoltării voinţei prin încrederea ce ţi-o dă participarea la pregătire. Antrenamentul metodic, neabătut şi continuu, este eficace nu numai asupra corpului, dar şi asupra psihicului. Nu cred în cei dotaţi cu calităţi extraordinare de voinţă care, fără să muncească serios, pot obţine rezultate strălucite. Deseori se vorbeşte despre astfel de oameni. Am întîlnit şi eu asemenea adversari. Am concurat alături de ei, am vorbit cu ei, ne-am împărtăşit reciproc experienţa. De fiecare dată, surprins, am descoperit un lucru: *fiecare se pregătea, lucra serios, fără milă faţă de sine însuşi.* Deci aşa-zisa voinţă extraordinară *nu se baza de fapt decît pe un număr sporit de ore de antrenament.* Recent, am participat la finala «Cupei Europene» de atletism, disputată la Stockholm. La proba de 1500 m eram într-o «societate» foarte tare, atleţi cu mult mai bine cotaţi decît mine... Şansele mele de a ocupa un loc fruntaş erau minime. Am ieşit, totuşi, primul! Cum? Fixîndu-mi scopul de a învinge, n-am simţit nici o clipă oboseala. Mi-am spus, de sute de ori, la antrenamente, că trebuie, trebuie, trebuie!... La start îmi tremurau braţele de emoţie. Mi-am spus: «Fruntea sus, Franco! Ai lucrat după program, te-ai pregătit cu atenţie, vrei să cîştigi! Respectă tactica propusă şi nimeni nu te poate împiedica să rupi primul firul sosirii!» Şi... aşa a şi fost.

TIBERIU BAN

1 000 ore antrenament şi 10 secunde de voinţă!

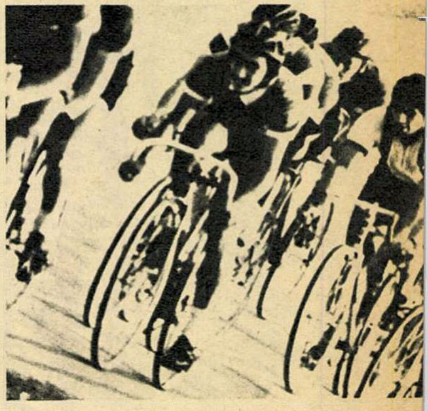

Pădure de roţi, pedale, ghidoane şi un singur ţel: VICTORIA!

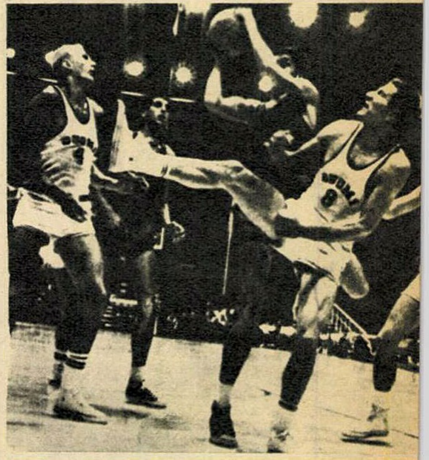

Voinţa de a răzbate şi de a obţine... coş!

MICRO-DICŢIONAR FOTBALISTIC

„a"

„ARIPA STÎNGĂ"

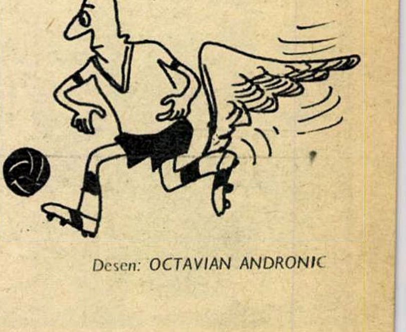

Desen: OCTAVIAN ANDRONIC

Scenariu și desene: elev **NICOLA SERGIU**, Timișoara

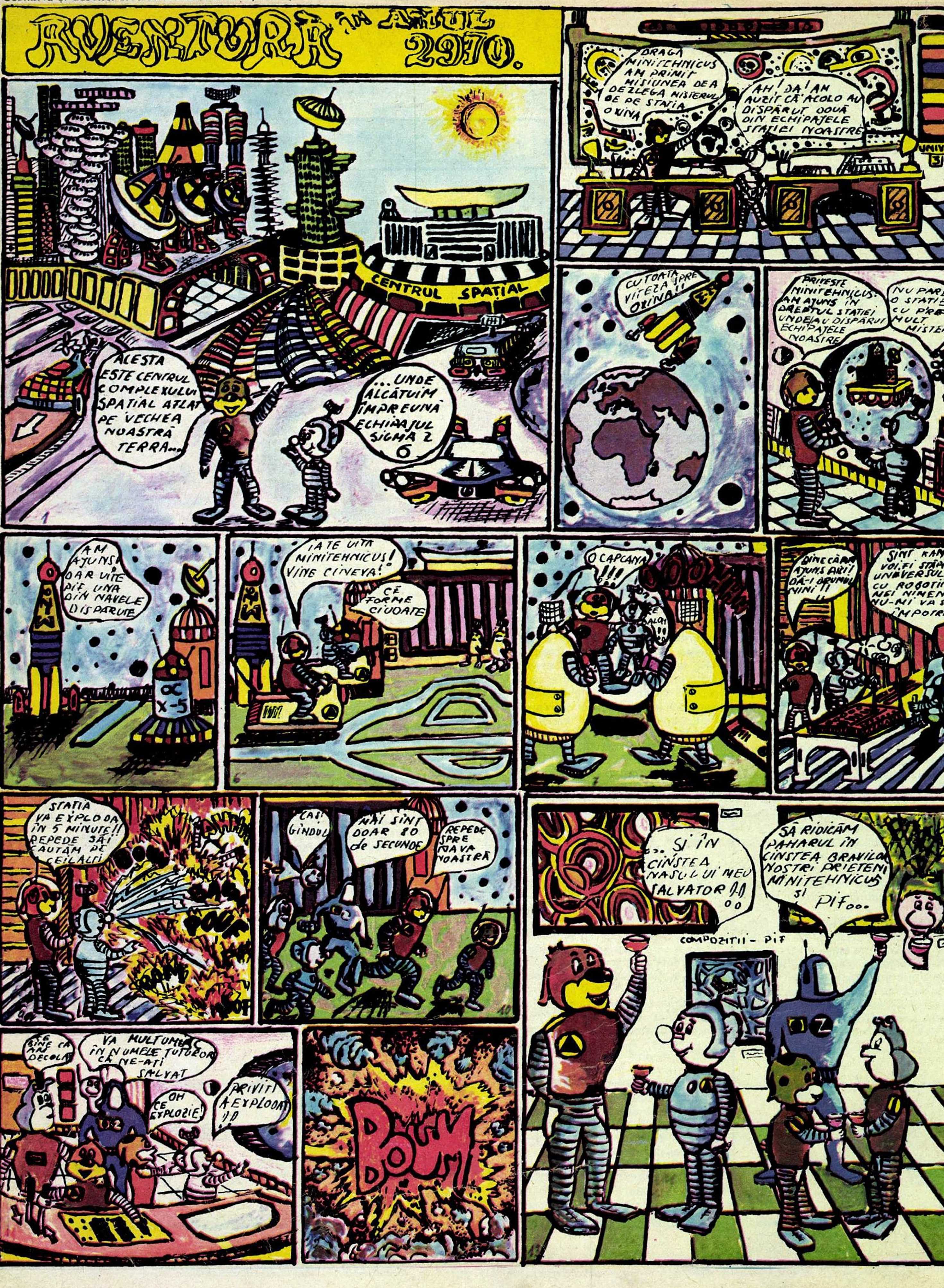
AVENTURĂ ÎN ANUL 2970.
ACESTA ESTE CENTRUL COMPLEXULUI SPAȚIAL AFLAT PE VECHEA NOASTRĂ TERRA...
...UNDE ALCĂTUIM ÎMPREUNĂ ECHIPAJUL SIGMA 2
CENTRUL SPAȚIAL
DRAGĂ MINITEHNICUS AM PRIMIT MISIUNEA DE A DEZLEGA MISTERUL DE PE STAȚIA OXINA
AH! DA! AM AUZIT CĂ ACOLO AU DISPĂRUT DOUĂ DIN ECHIPAJELE STAȚIEI NOASTRE
UNIVERS 3
CU TOATĂ VITEZA SPRE OXINA!!
PRIVEȘTE MINITEHNICUS: AM AJUNS ÎN DREPTUL STAȚIEI UNDE AU DISPĂRUT ECHIPAJELE NOASTRE
NU PARE O STAȚIE CU PREA MULT MISTER
AM AJUNS! DAR UITE PIF, UNA DIN NAVELE DISPĂRUTE
α X-5
IA TE UITĂ MINITEHNICUS! VINE CINEVA!
CE FORME CIUDATE
O CAPCANĂ!!!
CE BALAY!!
BINE CĂ AM AJUNS AICI! DĂ-I DRUMUL NINI!!
SÎNT KAN!! VOI FI STĂPÎNUL UNIVERSULUI CU ROBOȚII MEI NIMENI NU-MI VA STA ÎMPOTRIVĂ
STAȚIA VA EXPLODA ÎN 5 MINUTE!! REPEDE SĂ-I CĂUTĂM PE CEILALȚI
POUF
CA GÎNDUL
MAI SÎNT DOAR 80 de SECUNDE
REPEDE SPRE NAVA NOASTRĂ
CE BINE CĂ AM DECOLAT
VĂ MULȚUMESC ÎN NUMELE TUTUROR CĂ NE-AȚI SALVAT
OH CE EXPLOZIE!
PRIVIȚI A EXPLODAT!!
BOUM
...ȘI ÎN CINSTEA NASULUI MEU SALVATOR!!!
SĂ RIDICĂM PAHARUL ÎN CINSTEA BRAVILOR NOȘTRI PRIETENI MINITEHNICUS ȘI PIF...
COMPOZIȚII - PIF

IN NUMĂRUL VIITOR: rezultatele concursului de benzi desenate "AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS"

PAGINA 5 MAGAZIN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2		■								■
3			■					■		
4				■		■				
5			■							
6							■			
7					■			■		
8	■			■					■	
9						■				
10					■					

Agricol

ORIZONTAL:

1. Mașină agricolă folosită la semănatul unor plante (pl.). 2. Acțiunea de îndiguire, pentru a reda agriculturii o parte din lunca inundabilă a unui rîu. 3. Mere! Teritoriu în proprietatea unei comune (înv.) 4. Roman de Liviu Rebreau inspirat din viața satului de odinioară. Transporta apă. 5. Din gînd! Magazie de cereale (pl.). 6. Absolvent al unei facultăți. Vaccin antitifo-paratific (abr. med.). 7. Rîu în India. Din avion. Tel! 8. Miorițe. Pămînt neroditor. 9. «Magazii» de cereale în comuna primitivă. Bovină. 10. Grămadă de paie sau snopi de forma unei prisme. Subunitate de producție animalieră a unei întreprinderi agricole socialiste (pl.).

VERTICAL:

1. Se acordă mare importanță selecționării lor pentru obținerea de soiuri productive (sing.). Gheorghe Sandu. 2. Pomi fructiferi. 3. O porție de mămăligă! Mașină agricolă care separă semințele de anumite impurități. 4. Vulcan în Japonia. Sur. În paie! 5. Condiții de relief și climă favorabile dezvoltării agriculturii. Usturoi (reg.). 6. «...Lugojana», operetă de F. Barbu. Pantalon țărănesc. 7. Ocupat în sectorul agricol. Paiele furajate reprezintă o bună parte din «meniul» acestora. 8. Sau. Răsadniță. Cadou. 9. Trecut pe la Stațiunea de mașini și tractoare. În cumpănă! 10. Acțiune prin care se string paiele, fînul sau se nivelează pămîntul.

DICȚIONAR: ATRI, ASO.

Prof. M. BOGDANOVICI

UN ZIMBET CU...

Violonistul german August Vilhelmy (1845–1908) a fost invitat la o cafea de o distinsă familie. După ce cafeaua a fost servită, gazda aruncă priviri alarmate în jur întrebînd:

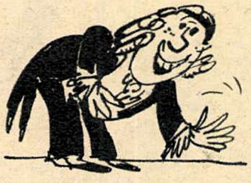

— Unde vi-e vioara, maiestre?
— O, dragă gazdă, răspunse Vilhelmy, vioara mea își cere scuze, însă ea nu bea cafea niciodată.

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 22–29 OCTOMBRIE, SPICUIM:

«Tot înainte» este emisiunea care prezintă luni, 26 octombrie , ora 8,10, pr. II rubrica «Pionier club», iar a doua zi rubrica «Rezervat micilor specialiști». Despre propulsia ondulatorie, legende și adevăr despre aur, veți putea afla audiind emisiunea de știință și tehnică pentru școlari «Vreau să știu» de miercuri, 28 octombrie, ora 10,30 pr. I. În aceeași zi pe același program la ora 15,00 urmăriți al 19-lea episod «Călugăreni» din serialul radiofonic «Întîmplările neobișnuite ale lui Gruia Grozovanu».

ȘTIAȚI CĂ...

● *Știați că temperatura diferitelor corpuri poate fi luată și de la distanță? Aparatul fotoelectronic creat de specialiștii sovietici captează, printr-un obiectiv, razele provenite de la corpul respectiv și le transformă în curent electric. Într-o zecime de secundă aparatul înregistrează toate modificările de temperatură.*

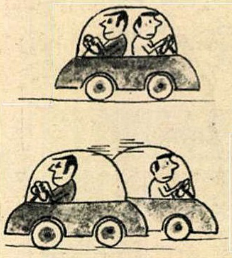

Desen: DAN VASILE DUMITRESCU

● ● ● ● ● ● ● ● ●

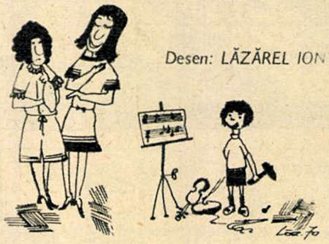

Desen: LĂZĂREL ION

Un talent excepțional! În două zile a terminat cu vioara...

BLITZ

„Zîmbiți, vă rog..“

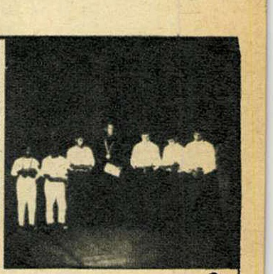

1 **2**

În numărul 42 al revistei, la paginile 8–9 (articolul «Prolog Minitehnicus '71») explicațiile celor două fotografii se vor citi astfel: 1: Și un aspect de la Brașov, deținătorul trofeului. 2. Profesorul Kiraly în mijlocul cîștigătorilor marelui premiu, din Galați.

● ● ● STOP - Incepînd din numărul viitor, "CASATA DE LA MIEZUL NOPȚII" - Stop! Roman foileton de Nicuță Tănase - Stop -"CASATA DE LA MIEZUL NOPȚII"- ● ● ●

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

ABC FOTOGRAFIC

FILTRELE COLORATE

„5"

În fotografia alb-negru culorile sînt reprezentate prin tonuri de gri. Armonia acestor gradații se obține cu ajutorul filtrelor colorate galben, verde, portocaliu, roșu, albastru, negru și ultraviolet. Cu aceste filtre se obține o calitate sporită a fotografiei și efecte artistice neașteptate.

Filtrul este format dintr-o sticlă planparalelă colorată care se fixează în fața obiectivului, constituind un obstacol pentru razele de lumină ce parcurg calea de la subiect spre obiectiv și apoi prin acesta pînă la stratul sensibil al materialului negativ. Ele sînt de corecție, de contrast și de efect. Însă, același filtru întrunește toate aceste calități obținînd efecte diferite în funcție de sensibilitatea cromatică a materialului fotografic, de iluminarea subiectului și de culorile lui dominante.

Filtrul galben îmbunătățește redarea culorilor însă contrastul este mai redus. Detașează luminos verdele copacilor proiectați pe un cer de furtună. La munte, ceața depărtărilor dispare, însă se distruge perspectiva. La mare, cerul senin devine închis, iar verdele alb. Fotografiile de arhitectură, peisajul de primăvară, bogat în tonuri, nu au nevoie de filtru galben.

Filtrul verde atenuează albastrul, reține roșul și diferențiază astfel verdele de roșu, culori ce apar fără filtru de aceeași culoare pe materialul sensibil. Roșul și verdele se diferențiază cu filtrul verde. La portrete, roșul este atenuat făcînd pielea și buzele palide.

Filtrul portocaliu elimină albastrul, accentuează roșul și atenuiază verdele. Este folosit pentru efecte de contrast. În peisaj, detalii invizibile pentru ochi sînt scoase în evidență. Atmosfera noroasă este accentuată dînd senzația de furtună. Deci, atenție la folosirea filtrului portocaliu cînd cerul este albastru! La portrete nu este folosit, deoarece nuanțele de roșu sînt redate prea palid. Părul blond devine alb, iar ochii albaștri închiși la culoare. În schimb, tenul închis este favorizat. Filtrul portocaliu contrastează nuanțele galbene, verzi și albastre.

Filtrul roșu este special pentru contraste și efecte. Albastrul este eliminat aproape complet, verdele atenuat, astfel că apar foarte întunecate pe fotografie. Numai roșul formează imaginea. Cerul îl vom avea aproape negru pe cînd norii devin total albi. Obiectele de culoare deschisă devin și ele albe. Se obține un efect ca cel dat de lumina lunii. Zidurile clădirilor se detașează albe ca varul din întuneric. Verdele copacilor apare întunecat. Filtrul roșu reproduce amănunte din depărtare eliminînd picla.

Filtrul albastru servește la atenuarea roșului, cînd se lucrează cu lumină artificială.

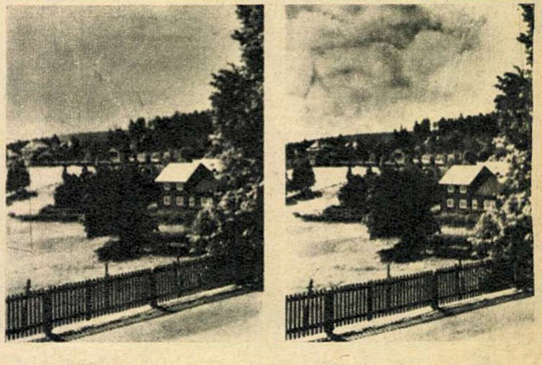

Acest peisaj, în prima fotografie, este lipsit de umbre și nori. În cea de a doua imagine, filtrul galben a scos în evidență umbrele dînd fotografiei un efect artistic.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Filtrul negru, folosit la execuția fotografiei în infraroșu, în realitate este un filtru roșu foarte închis.

Filtrul ultraviolet, notat prescurtat cu UV, lasă să treacă neatenuată lumina vizibilă, absoarbe numai razele ultraviolete și elimină astfel efectul lor de anihilare a perspectivei. Este necesar cînd se execută fotografii la munte, la mare sau se fotografiază peisaje, cu zăpadă, căci în aceste cazuri razele ultraviolete sînt foarte puternice și provoacă adeseori negative șterse.

ELENA FUNDULEA

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

AUREL VLAICU

Scenariu de
RADU F. ALEXANDRU
Desene de
A. STĂNESCU

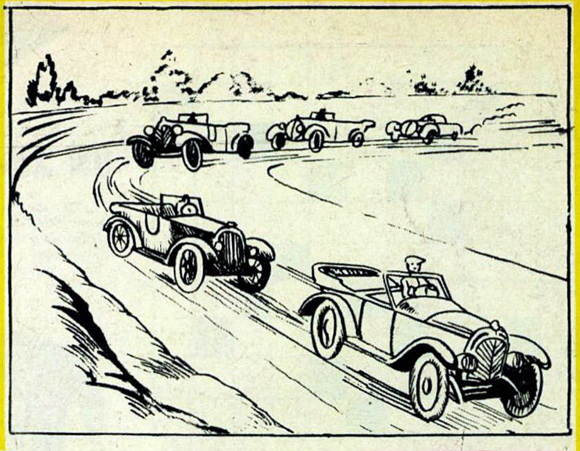

3

1908. ENTUZIASMAT DE PREOCUPĂRILE ȘI CUNOȘTINȚELE LUI VLAICU ÎN DOMENIUL TEHNICII, NEPOTUL INGINERULUI OPEL — PROPRIETARUL UZINELOR CU ACELAȘI NUME — ÎL RECOMANDĂ PE AUREL VLAICU SPRE ANGAJARE. NU DUPĂ MULT TIMP FIRMA OPEL ORGANIZEAZĂ UN MARE CONCURS LA CARE URMEAZĂ SĂ PARTICIPE. VLAICU VREA SĂ FIE ȘI EL ÎNSCRIS ÎN CONCURS.

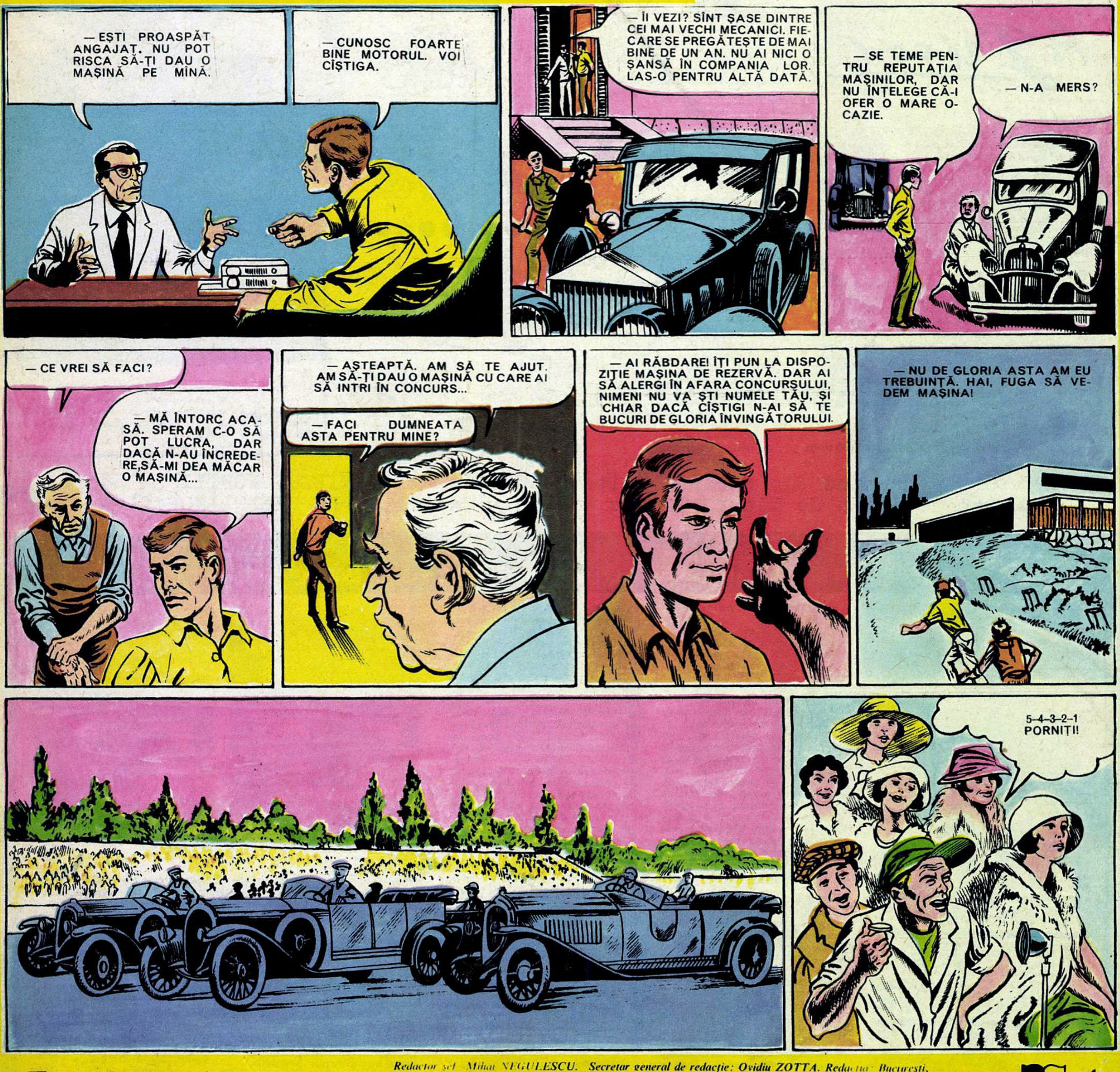
— EȘTI PROASPĂT ANGAJAT. NU POT RISCA SĂ-ȚI DAU O MAȘINĂ PE MÎNĂ.
— CUNOSC FOARTE BINE MOTORUL. VOI CÎȘTIGA.
— ÎI VEZI? SÎNT ȘASE DINTRE CEI MAI VECHI MECANICI. FIECARE SE PREGĂTEȘTE DE MAI BINE DE UN AN. NU AI NICI O ȘANSĂ ÎN COMPANIA LOR. LAS-O PENTRU ALTĂ DATĂ.
— SE TEME PENTRU REPUTAȚIA MAȘINILOR, DAR NU ÎNȚELEGE CĂ-I OFER O MARE OCAZIE.
— N-A MERS?
— CE VREI SĂ FACI?
— MĂ ÎNTORC ACASĂ. SPERAM C-O SĂ POT LUCRA, DAR DACĂ N-AU ÎNCREDERE, SĂ-MI DEA MĂCAR O MAȘINĂ...
— AȘTEAPTĂ. AM SĂ TE AJUT. AM SĂ-ȚI DAU O MAȘINĂ CU CARE AI SĂ INTRI ÎN CONCURS...
— FACI DUMNEATA ASTA PENTRU MINE?
— AI RĂBDARE! ÎȚI PUN LA DISPOZIȚIE MAȘINA DE REZERVĂ. DAR AI SĂ ALERGI ÎN AFARA CONCURSULUI, NIMENI NU VA ȘTI NUMELE TĂU, ȘI CHIAR DACĂ CÎȘTIGI N-AI SĂ TE BUCURI DE GLORIA ÎNVINGĂTORULUI.
— NU DE GLORIA ASTA AM EU TREBUINȚĂ. HAI, FUGA SĂ VEDEM MAȘINA!
5-4-3-2-1 PORNIȚI!

(VA URMA)

Cutezătorii 43

Redactor șef Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

1 LEU